

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 399 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
7. septembar 2007.

✓
NAJBRZI METAK

★ DOK HOLIDEJ ★

399

Frenk Larami

NAJBRŽI METAK

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 399

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

FAST BULLET

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 29. VIII 2007.

Tržište: 7. IX 2007.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – FAST BULLET

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Ispravio se i ponosno isprasio dok mu se revolver u desnici dimio. Njegovo lice, držanje, odelo...sve je predstavljalo sliku trijumfa. Samo su mu oči bile hladne i bezdušne, oči ubice.

Zbog čega se ovaj čovek upustio u ovako besmisleni borbu? Uvek je stavljao svoj život na kocku da bi počinio jezivu ludost. Pojmovi u glavi bili su potpuno pobrkani, pa je tako reč „mrtav” bila zamenjena rečju „pobeda”. Dakle, ubiti nekog značilo je pobediti ga. Posmatrajući pred sobom nepomično ljudsko telo iz koga je isticao život, bio je ispunjen beskrajnim uživanjem i osećanjem samodovoljnosti.

Taj čovek se zvao Gats Horn. U Sjedinjenim Državama njegovo ime nije bilo poznato, mada su ga u krajevima u kojima je jahao dobro poznavali, jer je iza sebe ostavljao uglavnom sveže humke.

Odevao se veoma zanimljivo, kao Meksikanac. Nosio je beli sombrero, pripijene pantalone boje peska i kratak meksički bolero ukrašen srebrnim vezom. Bio je opasan plamenocrvenim svilenim pojasom preko koga je nosio ukršteni opasač. Sva ta odeća vredela je čitavo malo bogatstvo.

Naime, čak su mu i meksičke čizme visokih sara bile ukrašene srebrnim

okovima. A tek ždrebac! Skupoceno sedlo, raskošne i kitnjaste uzde, sve ukrašeno na poseban način. Recimo, točkići na mamuzama bili su veliki kao šaka i načinjeni od čistog zlata.

Pa ipak, Gats Horn nije bio Meksikanac. Pre nekih tridesetak godina ugledao je svet u ribarskoj kolibi na jezeru Taler u državi Kalifornija. Njegov životni put bio je popločan zločinima i najrazličitijim nedelima. Zbog toga je dobio nadimak „dželat iz Kalifornije”.

Ubitačni hitac koji je toga dana odjeknuo u dolini Sijera Dijablo bio je namenjen kopaču zlata. Naime, čovek je ležao pored njegovih nogu i krvario. U džepovima je imao dve kožne vrećice napunjene zlatnom prašinom, plod jednogodišnjeg rada. Ipak, tim zlatom se nisu mogle platiti ni mamuze Gatsa Horna. No, njemu sada to i nije bilo važno jer se opraštao za životom. Zvao se Es Lejt.

Što se tiče šerifa iz El Pasa, ni on nije imao prilike da sazna bilo šta o ovom ubistvu pošto se i sam nalazio na raskrsnici između života i smrt. Sedam godina je predstavljao zakon u gradu što pre njega nije uspeo još nijednom šerfu. U ovom pograničnom mestu na obali velike Rio Grande del

Norte, bez sumnje se okupljao uglavnom ljudski šljam. A stari šerif? Pa on se sedam godina borio protiv bezakonja i toliko puta stavljao glavu u torbu. Bila je to očajnička borba koja se okončala ovog vrelog letnjeg dana na glavnoj ulici El Pasa.

Počela je tačno u podne, u trenutku kada je siromašni kopač zlata izdisao negde u planinama.

* * *

Džon Falet je već dva dana bio u gradu. Za dva dana u El Pasu je zavladao pakao. Jer, Falet je bio pravi pljačkaš i najobičniji kradljivac stoke. Svi su o tome šuškali iza leđa, ali niko nije mogao bilo šta da dokaže, odnosno, javno ga optuži.

Toga popodneva Faletov gromki smeh odjekivao je ulicom.

– Jeste li čuli da još danas treba da napustimo grad, momci? – vikao je sa podsmehom u glasu.

Malo dalje, na stepenicama koje su vodile u salun, stajao je čovek sa zvezdom.

– Tvoji momci su me dobro razumeli – dobacio je šerif Bredli. – A sada se gubite!

Džon Falet je zadovoljno trljao ruke, još uvek se cereći.

– Starče, ti doista misliš da možeš da nas isteraš iz grada?

– Zašto da ne? Ja predstavljam zakon u El Pasu.

– Ne znam da li sam dobro razumeo? Čini mi se da kažeš kako si bio šerif u El Pasu...?

– Rekao sam da jesam – odlučno odvrati postariji čuvar zakona.

– Sa takvim tvrdnjama treba biti veoma oprezan, posebno u tvojim godinama, starče – primetio je razbojnik cinično.

– Na tvom mestu ja ne bih bio tako razmetljiv, razbojniče! Siguran sam da ću doživeti taj dan i gledati kako ti zatežu omču oko vrata!

– Postoje dve mogućnosti da ovo rešimo, šerife: ili ćeš zatvoriti usta ili nestati odavde i da te više ne vidimo u gradu!

– Vi ćete odjahati i to odmah! – odbrusio je šerif i rukom krenuo prema koltu.

No, nije uspeo ni da ga izvuče. Pre toga začuo se pucanj i šerif Bredli se, pogođen u srce, ćutke stropoštao na zemlju.

* * *

Takvo veče salun „Granica” u El Pasu još nije doživeo.

Naime, Džon Falet i njegovi ljudi slavili su pobedu i pritom se nalivali alkoholom. Uskoro su se okomili na novi nameštaj lokala i minut– dva kasnije u salunu nije bilo nijednog čitavog ogledala

Sve je praštalo i tutnjalo, a krčmar Bil Okland povukao se iza odškrnutih vrata pomoćne sobe i žestoko psovao.

Sledeća „žrtva” bio je šank od tvrdog drveta koji je neko vreme odolevao pucnjavi, a onda se jednostavno slomio. Poslednji gosti su glavom bez obzira pobjegli iz lokala, a isto je ura-

dio i Bil Okland, napustivši kuću kroz sporedna vrata. Uostalom, šta je mogao sam protiv pijanih kradljivaca stoke? Novac koji je imao nije se nalazio u salunu nego u Teksas banci. Međutim, bio je ljut i shvatio je da u gradu na velikoj reci ovako više ne ide. Jer, to što nema starog Bredlija građani su mogli da prežale, ali... El Paso nikako nije smeo da padne u ruke razbojnika. Bar ne ovakvih razbojnika, pomislio je sa gađenjem.

Grozničavo je prebirao po glavi shvativši da mora da se potrudi i pronade novog šerifa, ali nekog ko će biti po njegovom ukusu. Nekô vreme je razmišljao, a onda mu je sinulo: Gats Horn!

U stvari, pre dve nedelje dobio je poruku od svog nekadašnjeg partnera sa kojim se nije video dugi niz godina. Sada je hteo da dođe u El Paso. U Oklandovom sećanju još uvek je živeo sitni varalica Horn kakav je ovaj nekada bio i sa kojim je i sam tumarao smišljajući razne prevare i načine da zarade nešto novca. On će ovih dana doći u El Paso, pomisli krčmar i zadovoljno pucnu prstima. Zašto ne bi postao šerif?

Zajedno ćemo se obogatiti, zaključio Okland zadovoljno, zaboravljajući da su od tada protekle mnoge godine i da je Horn mogao da postane sasvim drugačiji čovek.

* * *

Gradonačelnik El Pasa Vejn bio je star i umoran čovek. Prihvatio je položaj koji je obavljao, jer je još uvek

verovao u ovu zemlju i u ove ljude. Međutim, tog dana, dok je sa još nekolicinom građana sedeo u šerifskoj kancelariji, ugasla mu je i poslednja nada. Naime, na klupi kraj prozora ležao je mrtav šerif i sada su svima misli bile zaokupljene pitanjem; ko će sada nositi zvezdu u El Pasu? U gradu se sigurno neće naći čovek spreman da stavi zvezdu na grudi i suprotstavi se Džonu Faletu....

Gradonačelnik je sedeo između Santora i Glina, dvojice najuticajnijih ljudi u gradu. Rob Santor je bio kovač i vlasnik konjušnice, a Horas Glin je bio trgovac stokom. Na reci Rio Grande del Norte imao je veliki ranč i bio prilično cenjen u kraju. Obojica su bila spremni da žrtvuju mnogo samo da se u gradu uspostavi red i mir.

Rob Santor zamišljeno huknu.

— Moramo u grad pozvati takvog čoveka koga će se ovi banditi plašiti.

— Ko bi to mogao da bude?

Rob Santor je ustao i krupnim koracima nervozno prošetao po kancelariji. Onda je zastao i odmerio Oklandovog rođaka Džima Urbana.

— Šta ovaj tip ovde traži?

Mladić se lecnu.

— A što pitate? Izgleda da sebi dozvoljavate previše, mister Santor!

— Zaveži i idi svom gazdi, Bilu Oklandu.

— Svi u gradu znaju da Bil nije moj gazda.

Santor zamahnu pesnicom.

— Svejedno, ne tiče me se. Zato se gubi, ovde nemaš šta da tražiš!

Mladić nevoljno krete prema vratima.

– Otići ću, ali znajte da ćete zbog ovoga zažaliti!

Čim je napustio kancelariju, Urban je zastao na stepeništu i oslušnuo. U stvari, sam je bio prilično ograničen, takoreći priglup, pa ga je rođak Bil Okland koristio kao svog doušnika.

Ono što je Urban sada uspeo da čuje prikradajući se vratima, odlučujuće će uticati na daljnju sudbinu El Pasa.

– Potreban nam je čovek kakav je Vajat Erp – kazao je Santor.

– Onda odmah poručite i Doka Holideja, možda je jeftiniji.

Džim Urban je čuo ova dva imena i požurio da ih saopšti Oklandu.

U međuvremenu, gradonačelnik je ustao sa stolice.

– Šta to govorite? Holideja ne bih voleo da vidim ni u snu! Osim toga, on nije od onih koji lako iznajmljuju usluge.

– Rekao sam to tek onako. I koliko sam čuo, Erp je šerif u Vičiti. Ipak, treba da pošaljemo nekoga da ga pita da li bi se prihvatio ovog posla.

Između šerifske kancelarije i kuće Bila Oklanda bilo je svega dvadeset i sedam jardi. Tamo je Urban stigao gotovo za tren i odmah ispričao rođaku sve što je čuo.

Okland nije mogao da veruje svojim ušima.

– Šta? Hoće da pozovu Holideja ili Erpa?

– Možda čak obojicu.

– Zar? To bi bilo kobno! Ko će jahati u Vičitu?

– Ne znam.

Vlasnik saluna mu se ljutito unese u lice.

– Pa zbog čega te plaćam, bedniče jedan? Samo zato da mi donosiš nepovoljne vesti? Slušaj me dobro. Sada ćemo drugačije – kazao je. – Odmah ćeš dobiti konkretan zadatak. Znaš, moraš likvidirati tog glasnika. Sačekaćeš ga na glavnom drumu, tamo gde on skreće na sever i završiti sa njim da i ne zna šta ga je snašlo. U redu?

* * *

Mesec je zašao za oblake, a noć počela da bleđi.

Što se Urbana tiče, on je napustio grad još predveče i ušančio se na putu koji vodi na sever. Našao je sebi zgodno mesto za zasedu, legao i posmatrao drum. Sati su prolazili i polako je počeo da ga hvata san. S mukom je držao oči otvorene i proklinjao u sebi Oklanda i zadatak koji mu je dao. A noć je bila tako tiha i prijatna, kao poručena za odmor!

Negde oko pola noći, Taros Kejn, rančer čiji su se pašnjaci nalazili u podnožju Oragons planina, napustio je grad. Bio je to ozbiljan i vredan čovek koga život nimalo nije mazio: još dok su bili mali, sinovi su mu umrli od neke zarazne bolesti, a pre nekoliko godina zauvek ga je napustila i verna supruga. Ostala mu je samo kći Ines, devetnaestogodišnja otresita devojka za koju je živeo.

Bio je umoran, pa je malo dremao u sedlu grabeći drumom prema severu.

Naravno, Urban ga je video iz daleka i odmah repetirao pušku. Međutim, nije odmah pucao, jer je bio veoma loš stelac i nije se usudio da gađa sa te daljine.

Rančer se približavao: mislio je na sutrašnje poslove i jedio se što je krenuo tako kasno znajući da će Ines biti zabrinuta. Iz razmišljanja ga je prenuo prvi pucanj. Njegov konj se uplašeno propeo, napravio nekoliko nesigurnih koraka i sručio se na zemlju. Kejn je bio izbačen iz sedla; pri padu je žestoko udario u onaj jednog posećenog drveta, ali je ostao pri svesti. Odmah je izvukao kolt, ali nije znao na koju stranu bi pucao. Istog trenutka oglasio se drugi metak i kuršum ga je pogodio u vrat. Kriknuo je i ispustio oružje. Pao je na hladnu vlažnu travu i pogledao u nebo puno oblaka. Onda je izgubio svest, a posle nekoliko minuta njegovo srce je prestalo da kuca.

Dva sata kasnije, glasnik za Vičitu prošao je nedaleko od mesta na kome se odigrao zločin. No, nije ni primetio nesrećnog rančera i njegovog konja koji su nepomično ležali u žbunju.

* * *

Plavokosa Ines Kejn imala je devetnaest godina. Nije bila neka lepotica, ali je posedovala onaj unutrašnji šarm koji je plenio sve oko sebe.

Pošto se rančer te noći pa ni ujutru nije vratio na imanje, počela je da bri-

ne. Posle doručka je naredila nadzorniku da joj osedla konja.

– Šta ste naumili, gospođice? – pitao je on zabrinuto.

– Otac se nije vratio. Idem da vidim šta je sa njim.

– Možda je ostao u gradu.

– U to ne verujem. I sami znate da se uvek vraćao kući.

– Da pođem sa vama?

– Ne, potrebniiji ste ovde. Pretpostavljam da ću se vratiti oko podne.

Uskoro je devojka grabila galopom, jašući uzanim putem koji je išao tik uz ivicu njihovog imanja. Jutro je bilo vedro i sunčano, a njena plava kosa svetlucala je poput zlata.

Odjednom je pred njom iskrsnuo jahač u meksikanskom odelu sa belim sombrerom: Gats Horn!

Devojka je nesvesno zaustavila konja i zagledala se u gordog jahača i rasnog ždrepcu pod njim. On se zaustavio na nekoliko jardi od nje i galantnim pokretom skinuo svoj beli sombrero.

– Buenos dias, senjorita. Lepo jutro i lepa žena – malo previše za usamljenu preriju.

Ines se šarmantno osmehnula.

– Dobro jutro.

– Ako se ne varam, senjorita, krenuli smo istim putem? Sigurno idete u El Paso?

– U pravu ste – kazala je i krenula ispred njega. Jahali su ćutke, a ona je osećala njegov ispitivački pogled na sebi. Ko bi mogao biti ovaj čovek, razmišljala je. Nikada ranije nije ga videla u ovim krajevima.

Približavali su se mestu sinoćne pucnjave. Devojka je namerno pojačala brže, jer se nije osećala prijatno u društvu neznanca. Odmakla je oko stotinu jardi ispred njega i obišla obronak jednog peščanog brežuljka. Tamo je ležao konj, a nešto dalje nalazilo se nepomično telo čoveka. Odmah ga je prepoznala, skliznula sa sedla i jecajući okrenula njegovo lice prema sebi.

– Ko je to, gospođice? – upitao je Horn koji je u međuvremenu prišao.

– Moj otac – odvratila je lica oblivenog suzama.

Naravno, okrutnog Horna ni ovako dirljiv prizor nije mogao da potrese.

– Priberite se, gospođice – kazao je mirno. – Ovde ni vi ni ja više ništa ne možemo da učinimo. Morate se pomiriti sa sudbinom, bez obzira koliko bila teška i nepravедna. Evo, ja vam mogu obećati da ću vam pomoći da uhvatite ubicu. Slučaj je hteo da se jutros sretnemo i verovatno zato treba i sam nešto da uradim – dodao je Horn i pomogao joj da ustane.

– Sada morate da budete hrabri – dobacio je posmatrajući devojčine oči pune suza. – Prvo što treba je da odnesemo vašeg oca u grad i prijavimo slučaj šerifu. Slažete se?

– Sva... svakako.

Naravno, nisu mogli znati da u El Pasu više nema čuvara zakona.

* * *

Džon Falet, vođa razbojničke bande, teturao se ulicom pridržavajući se za stubove trema. Pogled mu je bio sta-

klast, lice podnadulo, a odeća izgužvana. Pratila ga je nekolicina njegovih ljudi dok je jedan sedeo pored vrata saluna i hrkao.

Bil Okland je bio kod kuće. Iako te noći nije ni oka sklopio, nije više vraćao u salun. Dobro je poznavao razbojнике, jer je nekada bio jedan od njih i dobro je znao da se neće zaustaviti dok ne naprave još veće zlo. Doduše, ni sada se za njega ne bi moglo reći da je pošten i ispravan građanin.

Sada je zajedno sa Urbanom sedeo kraj prozora odakle se lepo videla glavna ulica. I zato je ugledao Horna čim je ujahao u grad.

– Eno ga, dolazi! – uzviknuo je poskočivši. Odmah zatim ugledao je i nepomično telo prebačeno preko konjskih leđa.

– Prokletstvo, kakvu li je sad ludost učinio? – upitao je zabrinuto.

– Tu ludost sam ja učinio, Bile – promrmlja Urban tiho. – Ovaj ide na moj konto. Ubio sam ga sinoć, po tvom nalogu.

Vlasnik saluna prilepi lice na okno.

– Ne govoriš valjda ozbiljno, Urbane? Tvrdiš da si ovog čoveka ti ubio? – dodao je sumnjičavo, prepoznavši rančera Kejna.

Džim Urban se isprsi.

– Baš toga. On je bio glasnik koji je krenuo u Vičitu.

– Prokleta budalo! Kejn nikada ne bi krenuo u Vičitu! On nije ničiji sluga!

Mladić se instinktivno odmače.

– Ali, Bile... Kako sam mogao da ga poznajem u mraku?

– Ne laži, bila je mesečina! Pa ne možeš tek tako da ustreliš čoveka koji je jahao drumom koji vodi za Vičitu! – povika krčmar gnevno i počeo nervozno da korača gore – dole. – Šta ćemo sada? Glasnik je otišao bez probleme i može se desiti da dovede samog Erpa. Uh... šta ću s tobom? Da li te je neko noćas video? Da li si nekoga sreo? Govori, šta me tako gledaš?

– Niko me nije video i nikoga nisam sreo.

* * *

Mrtvac je ležao preko Hornovog sedla nekako čudno ispruženih ruku. Nekoliko građana se ćutke okupilo oko jahača i ćutke posmatralo strašnu scenu. Niko nije komentarisao ono što je video, ali je svima bilo jasno da je u El Pasu zavládalo bezakonje.

Horn je pomogao devojcici da siđe s konja.

– Šta sada nameravate? – upitao je učtivo, ali ne preterano ljubazno.

– Ne znam. Trebalo bi da se javim šerifu i organizujem sahranu. Ali...

– Ja mislim da bi, pre svega, trebalo malo da se okrepíte. Suviše ste potreseni.

Odmahnula je glavom.

– Ništa mi nije potrebno. Imam dovoljno snage.

– Čini vam se. Bledi ste i iznureni. Popijte jedan brendi i sigurno će vam biti bolje.

Horn je uhvatio pod ruku, uveo u salun i otišao do šanka da naruči piće. Kada se okrenuo, ugledao je Bila

Oklanda kako mu namiguje i prilazi žustrim koracima.

– Helo, Gats koga si to doveo u grad?

Razbojmik razvuče lice u prepreden osmeh.

– Tragičan slučaj, izgleda da je u pitanju ubistvo.

– Tako znači? Hm... poznajem ubijenog... Rančer iz okoline.

– Ono mu je kćerka – dodao je Horn tiho. – Zgodna cura.

– Sklanjaj prste s nje ako želiš da ostaneš! – upozorio ga je Okland.

– Za tebe imam druge planove.

– Ti, dakle, imaš nešto za mene? – dobaci Horn podrugljivo.

– Da, da, čekaj samo da čuješ, Gats. I nemoj da si nepoverljiv.

– U redu, slušam te Oklande.

– Dakle... učiniću te šerifom El Pasa.

Razbojnik prasnu u smeh.

– Jesi li rekao „šerifom”? Mora da si poludeo?

– Nikako, drugar. Znam šta govorim.

– Šta će reći na to sadašnji čuvar zakona u gradu?

– Ništa. Od juče je mrtav.

– Tako znači? A ko ga je poslao u večna lovišta.

– Ne znam da li znaš tu barabu. Zove se Džon Falet.

– Falet? – iznenadio se Horn. – Ne misliš valjda na onog prokletog kradljivca stoke?

– Da, baš na njega.

Pre nego što je odgovorio, Horn shvati da je zaboravio na devojcicu.

– Hej, Bile, naredi da joj odnesu kafu, brendi i nešto za jelo.

Okland je prišao kuhinjskim vratima, nešto viknuo, a onda se vratio da nastavi razgovor sa svojim gostom.

– Dakle, drugar, hoćeš li da sarađuješ?

Horn slegnu ramenima.

– Ali, čemu sve to?

– Čoveče, stvar uopšte nije naivna. Ako grad bude u našim rukama, lova će nam se potocima slivati u džepove. Ja ću igrati na sceni, a ti ćeš biti „čovek iz senke.” Dobit delimo pola – pola. Slažeš li se?

– U redu. Ali, šta ja tu treba da uradim?

– Samo jedno; treba da stekneš naklonost Gradskog odbora. A da bi to postigao moraš da smakneš Džona Faleta.

Možda Horn nikada ne bi prihvatio ovu ponudu da sa pomenutim kradljivcem stoke nije imao neke stare, neraščišćene račune. Naime, pre nekoliko godina sedeli su zajedno za kockarskim stolom u Nevadi i Džon je izgubio. Ali, pošto je imao još dvojicu sa pištoljima iza sebe, a pored toga nije voleo da gubi, Horn je morao da ostavi pare i brže bolje beži iz grada. To nikada nije zaboravio žudeći za trenutkom kada će moći da se osveti.

Zato je klimnuo glavom i kratko odvratio:

– U redu, preuzimam stvar. Gde je taj čova?

– Ako se ne varam, svi spavaju u Mekrejnovoj konjušnici poluotrovani viskijem.

– A ljudi koji ga prate?

– Surovi momci, ali bez vođe su niko i ništa.

– U redu – odvratio je. – Samo da vidim šta je sa devojkom.

Prišao je Ines i hteo da joj natoči još brendija. No, devojka je učtivo odbila.

– Hvala, ne mogu više. Osim toga, moram da se pobrinem za sve i obavestim šerifa.

On odmahnu rukom.

– Ne brinite, ja ću uraditi sve što je potrebno. A što se tiče šerifa... više ga nema...

– Šta to govorite? Gde je Džef Bredli? Pa pre dva dana je bio na našem ranču!

– Bredli je mrtav, gospođice. Ubili su ga razbojnici kojima se suprotstavio.

Devojka tužno uzdahnu.

– Znači, opet je počelo.

– Izgleda da je tako. Ali, ne smete pasti u očajanje. Oca vam više niko ne može vratiti, ali dajem vam reč da ću učiniti sve kako bi ubica stigao na vešala. Budite ubeđeni da na ovom svetu ima još pravih ljudi i da oni neće dopustiti bezakonje.

– Nadam se da je tako. Evo... ako želite da se pobrinete za sahranu i ostalo...

– Naravno. A vi bi mogli da se odmorite gore u sobi. Kada obavim neophodne formalnosti, ja ću vas vratiti na ranč.

Naravno, Bil Okland je prisluškivao razgovor i, krijući zadovoljstvo, prišao je devojci noseći u ruci ključ.

– Učinite kao što vam Gats kaže, gospođice Kejn. Evo i ja želim da pomognem, a to je najmanje što mogu da učinim za vas.

Ines je prihvatila ključeve i laganim korakom se uputila na prvi sprat. Glava je strahovito bolela i trebalo joj je malo mira.

Za to vreme, njen „zaštitnik” je prišao šanku.

– Šta kažeš na sve, Bile?

– Nije loše za početak, ali moraš likvidirati Faleta.

A vođa razbojničke družine nije više spavao u Mekrejnovoj konjušnici. Naime, pre jednog sata svi su napustili grad. Bio je to samo kratak „izlet” do Fort Filmora gde su nameravali da obave neki posao, a onda se vrate u Paso i uživaju u svojoj moći.

* * *

Podne u Demingu, gradu na jugu Novog Meksika. Glavna ulica bila je pusta, bez ljudi, kao da je sve izumrlo. Samo su dva čoveka stajala jedan naspram drugog. Jedan je bio visok i snažan kao div, grubog lica sa crnim povezom preko levog oka. Zvao se Morgan Kleg i prevalio je dug put od Denvera u Koloradu sledeći neprestano trag čoveka koji se sada nalazio na svega tridesetak jardi od njega.

Progonjeni je stajao mirno, šešira duboko natučenog na čelo. Lice pravih crta bilo je savršeno mirno, a oči ledeno plave. Nosio je elegantno platneno odelo, a na bedrima niklo-vane revolvere kalibra 45. Čovek se

zvao Džon Holidej i pre nekoliko minuta stugao je u Deming poštanskom kočijom. Morgan Kleg ga je očekivao.

Dok Holidej ga je odmah prepoznao: prvi put su se sreli za kockarskim stolom u Denveru, a on se u poslednjem trenutku i u nužnoj odbrani spasao Klegovog ubitačnog metka. Tom prilikom Morgan je ostao bez oka i sada je želeo da se osveti.

– Odzvonilo ti je, Holideje! – povikao je ogorčeno. – Iznenadio sam te, zar ne? Kladim se da na mene više nisi mislio!

– Možda. Nego, govori šta hoćeš! Nemam volje ovde dugo da stojim.

– Neće biti ni potrebno. Uskoro ćeš ležati ovde zauvek.

– Šta želiš, Kleg?

– Hoću da te likvidiram, lupežu.

Holidej slegnu ramenima.

– Pokušaj. Nećeš biti prvi koji je to hteo.

Što se tiče gradskog šerifa, on je stajao na pragu kancelarije i osmatrao. Bio je to krupan, debeo čovek koji je delovao dosta tromo, ali je bio prilično vispren i brz na potezanju revolvera. I tako je, kombinacijom svojih dobrih osobina i uz povremenu pomoć građana, on uspevao da održi red i mir u gradu i sukobe svede na najmanju meru.

Međutim, ovo je bila jedna od retkih prilika kada nije uspeo da smiri duhove. Kleg se oglušio o njegovo upozorenje i sada je predstojao obračun. Sve u svemu, šerifu Mesiju nije bilo stalo da li će jedan, ili čak obojica revolveraša završiti na groblju, već

mu je bilo krivo što će se to desiti u njegovom gradu. Dvoboj između Holideja i nekog drugog revolveraša mogao bi gradu doneti neželjenu slavu i privući i druge ljude brze ruke, a to bi onda bio kraj njegovog mirnog života. Zato je gnevno odmahnuo rukom i progundao:

– Ubijajte se koliko hoćete, bolje niste ni zaslužili – konstatovao je i mirno se vratio u kancelariju zalupivši vrata za sobom.

Kleg je to ispratio krajičkom oka.

– Sada si ti na redu, amigo! – povikao je znajući da je kucnuo čas obračuna.

Međutim, Dok je još uvek nepomično stajao, opuštenih ruku i lica koje je podsećalo na masku. Posmatrao je izraz lica svog protivnika, uopšte ne obraćajući pažnju na njegove ruke.

Naravno, za to je imao velikih razloga. Iskustvo ga je naučilo da, bar koju sekundu ranije, pročita naredni potez svoga protivnika iz samog njegovog pogleda. Takođe je znao da ih posmatraju desetine nevidljivih očiju, odnosno, da građani sa svojih prozora i sakriveni iza zavesa pomno prate tok ovoga obračuna.

Snažni Morgan Kleg munjevito je izvukao pištolj: bilo je to strahovito brzo za čoveka njegove građe, ali ne dovoljno brzo za Holideja. Jer, nije uspeo ni da zategne obarač.

U istom trenutku začuo se pucanj i Klegovo telo odletelo je unazad, kao odbačeno velikom nevidljivom pesnicom. Revolver mu je ispao iz ruke, glasno je zaječao i rukama se uhva-

tio za grudi. Imao je još toliko snage da se još nekoliko sekundi održi na nogama, a onda je pao u prašinu kao posečeno drvo.

Ljudi su gledali kao da ne veruju u ono što se desilo. Svi su lepo videli da je Morgan prvi potegao, a ipak je Dok Holidej bio onaj koji je iz ovog dvoboja izašao kao pobednik.

Prošlo je još nekoliko minuta tišine, a onda su ljudi pokuljali na ulicu. No, šerif Mesi stvorio se na mestu obračuna pre svih. Znao je da će morati brzo da reaguje ako ne želi da grad izgubi dosadašnji mir i spokoj.

– Mister Holidej – obratio se Doku učtivim, ali i odlučnim glasom – nalažem vam da prvom poštanskom kočijom napustite grad. I sami znate da na to imam pravo.

Dok ćutke klimnu glavom,

– Ne brinite se za to, šerife. Otputovaću...

Zatim se okrenuo, izvadio sat iz džepa i podigao poklopac. Bilo je jedan popodne, a sledeća poštanska kočija polazila je tek za dva sata...

* * *

Vičita je bila divlji grad, možda najopasniji u celom Kansasu. Upravo zbog toga je Vajat Erp bio baš ovde, štiteći zakon gvozdenom rukom, oštro i beskompromisno, ali pravično. Imao je samo jednog pomoćnika, dvadeset osmogodišnjeg, energičnog Bena Helija. Bio je to odlučan mladi čovek koji je pored izuzetnog Erpa izučavao najbolju moguću „školu”.

Kada je glasnik iz El Pasa ušao u kancelariju, zatekao je Erpa za pisaćim stolom. Lari Džonson je nesvesno zastao na pragu posmatrajući visokog, naočitog čoveka ozbiljnog i preplanulog lica i prodornih očiju. Dvadesetogodišnji Lari je u isto vreme bio ponosan što mu je poveren ovaj zadatak, ali i fasciniran izuzetnom Erpovom pojavom.

– Vi ste... gospodin Erp? – upitao je bojažljivo.

– Tačno, mladiću. Kaži šta je u pitanju?

– Šerif Bredli iz El Pasa je ubijen, pa me gradonačelnik šalje...

– Ubijen? – ponovi Erp, a njegovo ozbiljno lice se još više uozbilji. – Ko ga je ubio?

– Razbojnik po imenu Džon Falet.

– Dakle, taj kradljivac stoke? A gde je on sada?

– Kada sam krenuo iz grada još je bio tamo. Gradonačelnik misli da će i ostati i.. ovaj... on pita da li ćete nam pomoći.

– Pa... ja u svakom slučaju ne mogu da napuštam Vičitu, momče. Ovih dana očekujem tri velika krda i tri grupe razuzdanih kaubojja.

Na licu mladog glasnika ogledalo se razočarenje.

– Vi, dakle, nećete moći da nam pomognete?

– Kada mogu da pomognem, ja to i činim. Za to sam plaćen – odvratio je Erp sa gorčinom u glasu.

Mladić razočarano uzdahnu.

– Sve u svemu, moraću sam da se vratim u El Paso.

– Ne, momče. Daću vam svog pomoćnika da učini sve što može.

Lari Džonson pognu glavu.

– Sa razbojnikom Džonom Faletom početnik neće moći da izađe na kraj.

Šerifovo lice postalo je tvrdo.

– Ljudi koje šaljem na opasne zadatke nisu početnici.

U tom trenutku u kancelariju je ušao Ben Heli. Nosio je izbledelo kožno odeo, jednostavan opasač i „hamiltonku” duge cevi ispod pazuha. Dodirnuo je rukom obod šešira i saopštio još sa vrata.

– Sve je u redu.

Erp klimnu glavom i pokaza na Džonsona.

– Dolazi iz El Pasa.

Heli je osmotrio glasnika bez vidljivog interesovanja.

– Kakav zadatak imate za mene, šerife? – upitao je jednostavno.

Na Erpovom licu zaigrao je osmeh. Voleo je ovog ćutljivog pomoćnika, jer je bio inteligentan, jednostavan i brz. Moglo bi se reći da je bio rođen da nosi zvezdu.

– Odjahaćeš sa njim u El Paso – saopštio mu je.

– Kakav mi je cilj?

– Džon Falet je ustrelio mesnog šerifa.

– Falet, kradljivac stoke?

– Pretpostavljam da je on.

– U redu, kada krećemo?

– Potreban mi je drugi konj – rekao je glasnik. – Ako ga dobijem, možemo poći odmah.

– Dobio si ga – dobaci Erp i okrete se prema svom pomoćniku.

– Uzmite jednoga od naših, a ovoga ostavite u štalu.

– U redu. Kada treba da se vratim?

– Kada u El Pasu ponovo bude uspostavljen red i mir.

* * *

Dvojica jahača napustila su Vičitu i uputili se ka El Pasu u trenutku kada je u Demingu odjeknuo pucanj kojim je Dok Holidej likvidirao svog protivnika. Iako prostorno udaljeni, ovi događaji bili su samo slučajna predigra spektakla koji će se odigrati u El Pasu, mada njegovi budući učesnici to nisu ni slutili.

Džon Falet je praćen bandom ujahao u El Paso na sivoj kobili okupanoj znojem i zaustavio se ispred saluna „Granica”.

– Napred, momci! – povikao je i okrenuo se prema ljudima. – Treba onom majmunu da ispraznimo po-drum!

Razbojnici su počeli veselo da kliču. Jedan je podigao pištolj i nanišanio jedan od salunskih prozora. Staklo se rasprsnulo uz povike opšteg oduševljenja.

Baš u tom momentu zidni sat u salunu oglasio se jedanput. Podne je prošlo tačno za sat i lokal je bio gotovo prazan. Za šankom je stajao samo jedan gost – Gats Horn!

Međutim, Džon Falet ga nije odmah prepoznao pošto je dolazio spolja, sa svetla, a u lokalu je vladao polumrak. Vođa bandita je energičnim korakom

prišao šanku, ispod oka odmerio Horna i lupio pesnicom o sto.

– Viski!!

Bil Okland je nesvesno uvukao glavu među ramena i hrabro odvratio.

– Kako stoji stvar sa plaćanjem?

Falet se okrete prema svojim ljudima.

– Šta kažete na ovo, momci? On traži da platimo!

– Ali mi nemamo ni centa! – dobacio je jedan.

– Tačno i cenim da to nije lepo od njega. Smem da se kladim da ovaj čova ima lepu svotu novca, tako da bi i nama mogao malo dati. Dotle, međutim, još nismo stigli. Hoćemo samo nekoliko boca viskija.

– Možete ih dobiti samo ako platite – ponovio je Okland mirno.

– E, sada mi je već dosta! – zaur-lao je Falet i mašio se „kolta”. – Daj flaše!

Ali, pre nego što je izvukao revolver, umešao se Gast Horn. Naime, on je već izvukao oba revolvera od kojih je jedan uperio na Faleta, a drugi na njegove momke.

Razbojnik je ustuknuo i pogledao čoveka sa sombrerom.

– Šta to znači?

Horn se nasmeja.

– Ovaj put imaš sa mnom posla, Falet! I neka ti bude jasno da ne znam za šalu. Ako samo trepneš, metak ti ne gine.

– Ko si ti? – upita ga, grozničavo razmišljajući gde je ovo lice već video.

– Odmah ćeš znati ko sam, ali pre toga isteraj odavde svoje momke.

– Ne pada mi na pamet.

Horn nije odgovorio, ali salunom je odjeknuo pucanj i skinuo Faletu šešir sa glave. Razbojnik se trgao i progutao „knedlu”.

– Nestanite, momci! Videćemo se večeras u Filmoru!

Faletovim ljudima nije bilo baš pravo, ali su morali da odu.

Kradljivac stoke je ostao sam i prvi put osetio kako su mu čelo orosile hladne graške znoja.

– Ko si ti? – upitao je najzad.

– Moje ime je Gats Horn. Možda se sećaš Nevade, gradića Palmera i stola pokrivenog zelenom čojom koju si izbušio svojim mecima?

Najzad se Falet setio Horna. Promrmljao je nešto nerazumljivo i vratio revolver u futrolu.

– Ha, ti si ona varalica iz Palmera? I nisi mogao da zaboraviš onu malu šalu koju smo ti priredili?

– Rekao si „varalica”, a sam znaš da za takvu reč postoji samo jedan odgovor. Potegni kolt, lupežu!

Falet se nasmeja.

– Ah, znam tu pesmu, amigo! Prvo vrati svoje pucaljke u opasač, pa možemo da nastavimo priču.

Bez sumnje siguran u sebe, Horn mirno vrati koltove u futrole.

– Možemo li sada da nastavimo, ti, ubico šerifa? – dobacio je prvenstveno zbog gradonačelnika koji je u međuvremenu ušao.

Falet je prasnuo u smeh, a onda lupio šakom po futroli tako da je revolver izleteo iz nje, napravio krug u vazduhu i već sledećeg trena se našao

u njegovoj ruci. Međutim, tu je i ostao pošto ga je, samo sekundu ranije, Hornov kuršum pogodio tačno u srce.

– Ovaj je stigao tamo gde mu je mesto! – dobaci čovek sa belim sombrerom, posmatrajući sklupčano telo pored šanka. – Daj mi jedan viski, Bile.

Krčmar ga je hitro uslužio, a onda se obratio gradonačelniku.

– Šta kažete na ovo?

– Ništa.

– Kako ništa? Morali biste se zahvaliti ovom čoveku koji vam je ponovo doveo red u grad. Stavio je život na kocku samo za dobrobit El Pasa.

Gradinačelnik odmahnu glavom.

– Za dobrobit El Pasa? Pa bio sam pored vrata i sve čuo, Bile! Pre bih rekao da je u pitanju neki lični obračun!

Dva dana kasnije, članovi Gradskog saveta postavili su za šerifa Bena Helijsa. Gats Horn i Bil Okland su kipeli od gneva, ali nisu mogli ništa da učine.

Novi čuvar zakona pokušao je da uvede red u život grada. Prvi njegov zahtev bio je da svi lokali rade samo do jedanaest sati. To nije nerviralo samo vlasnike saluna, već i one koji su naučili da uz karte i piće sede do kasno u noć.

Gats Horn nije mogao da se smiri. Bio je strahovito ljut na Oklanda i to je otvoreno pokazivao.

– Znači, to je veliki posao koji si hteo da mi namestiš?

Ovaj se ugrize za usnu.

– Dobro, ali... Ne sumnjam da ćeš i sa Helijem izaći na kraj!

– Možda, samo... On nije početnik i radio je sa Erpom. Osim toga, sada on nosi zvezdu, a ne ja.

– I za to postoji lek, drugar. Evo, smislio sam kako da ga se ratosiljamo, a da ti ne budeš umešan. Slušaj me dobro!

* * *

Stara poštanska kočija kompanije „Vels Fargo” kotrljala se pored obale velike i moćne Rio Grande del Norte idući prema jugu, tačnije, prema meksičkoj granici. U toj kočiji sedela su samo dva čoveka. Jedan je bio u odelu golubije sive boje, nije nosio oružje i izgledao je kao francuski plemić. Zaista je bio Francuz i zvao se Fransoa de Žermen. Plemićku titulu sam je sebi nakalemio, jer je tako izgledalo zanimljivije i otmenije.

Čovek koji je sedeo preko puta njega bio je Dok Holidej. Na pitanja govornog Francuza odgovarao je kratko i mrzovoljno, jer nikada nije voleo da priča sa ljudima koje je sasvim slučajno sretao. Željan mira i odmora, rešio je da ode u Meksiko nadajući se da tamo još nije doprla „slava” njegovog imena.

No, kočija je išla samo do El Pasa, gde je morao da prenoći i za Meksiko krene drugom koja je dolazila tek sutradan pre podne.

Francuz se u međuvremenu tri puta predstavio, mada ga Holidej nijednom nije oslovio imenom.

– Vi takođe idete u El Paso, mesje? – ispitivao je radoznalo.

Džordžijanac je potvrdno klimnuo glavom.

– Eto podudarnosti – konstatova Francuz. – Zamislite, i ja sam se uputio na isto mesto? Čuo sam da u gradu ima odličnih igrača pokera. Hmm... pretpostavljam da i vi igrate? Šta kažete, mogli bismo večeras da se zabavimo za zelenim stolom? Dakle, igrate li poker?

– Povremeno.

– To sam odmah pomislio. Naprosto... ja imam oči da prepoznam kockara.

* * *

Kit Roubaf je bio propalica i nitkov prve vrste, spreman da za malu sumu novca uradi svaku prljavštinu, pa čak i zločin. Ali, on je takođe bio lukav i oprezan tip čemu je imao da zahvali činjenici da je u tim surovim krajevima i još surovijim vremenima doživeo zrele godine. Ta opreznost bila je razlog što je sumnjičavo odmerio Bila Oklanda kada mu je ovaj predložio da napravi gužvu i izazove šerifa Helija da ga uhapsi.

U stvari, Okland mu je dao šturo objašnjenje za takav postupak, a suma od koje je odmah primio polovinu bila je dovoljna naknada za malu blamažu i nekoliko časova provedenih u zatvoru. No, i pored toga, Roubaf je začkiljio i sumnjičavo odmerio vlasnika saluna.

– I za te pare ne tražiš ništa drugo, nego samo da ga izazovem, pa da me uhapsi?

– Tačno tako. Jedini uslov je da bude uveče i bez svedoka u blizini.

– A zbog čega?

– Zato što ćemo onda moći da tvrdimo da nije bilo nekog jakog razloga za hapšenje.

– Ah, razumem. Treba da ga izblamiramo, zar ne?

– Tačno. Treba ga predstaviti kao nasilnika koji zloupotrebljava položaj.

Roubaf je ponovo podozrivo začkiljio.

– Jasno mi je. Samo... neće biti potezanja oružja ili tako nešto?

– Ni govora. Doduše, to zavisi od tebe, ali... već sam smislio kako bi trebalo da izgleda. Znaš, kada šerif naiđe, napravićeš gaf i razbićeš jedan izlog. To će biti dovoljan razlog za hapšenje.

– U redu. Kada ću to da obavim?

– Večeras... ako bude dovoljno uslova.

* * *

Šerif Ben Heli je zaključao vrata kancelarije i uputio se u prvi večernji obilazak. Ljudi su se uglavnom povukli u kuće na večeru ili su posetili neki od saluna odakle je dopirao zveket čaša i veseo žagor. Na ulici nije bilo nikoga.

Ili, skoro nikoga. Naime, tek što je odmakao dvadesetak metara, iz polutame dovratka obližnjeg magacina

izašao je čovek i klimavim pijanim korakom prešao preko ulice. Našavši se na trotoaru ispred šerifa, svom snagom je grunuo o zid trgovine mešovitom robom. Ljut zbog bola koji je pri udaru osetio, pijanac je gnevno zamahnuo nogom i razbio veliki izlog. Pritom se ljutito i nezadovoljno psovao kao da je izlog kriv za ono što mu se desilo.

– Hej! – povikao je šerif. – Šta to radiš?

„Pijanac” je zastao i mutnim očima odmerio čuvara zakona.

– Radim ono što hoću i nikakva cmizdravi šerif me neće sprečiti...

– promrmljao je zaplićući jezikom.

– E, to već neće moći! – usprotivio se Heli i pošao prema nestašnom „pijancu” koji nije bio niko drugi do Kit Roubaf. – Znaš li da je uništavanje tuđe imovine zakonom zabranjeno, drugar? Za ovako nešto se ide u zatvor!

– Znam, znam... Vi smrdljivi policijski psi u stanju ste svašta da izmislite samo da čoveka strpate u ćuzu! – povikao je Roubaf, zatim podrignuo i tiho dodao. – U Vingejtu je neki pas od šerifa napunio olovom jednog mog prijatelja i to ni zbog čega. Jednostavno ga je upucao iz čistog mira i... ništa! Ne bi me čudilo da i ti sada učiniš nešto slično. Samo, Kit Roubaf se neće dati! Pogotovu ne u ovom smrdljivom đubretu od grada... Ne, neće se dati! Evo, ovako!

Rekavši to ponovo je tresnuo nogom u drugi izlog i staklo je zvečeći odletelo na sve strane, dok se prasak razlegao kroz tihi noć.

Heli je zaključio da je sada dosta ovog huliganstva i da mora ozbiljno da deluje. Spustio je ruku na dršku revolvera i žurno pošao za tobožnjim pijancem. Ali, njegova reakcija ga je iznenadila. Jer, umesto da se uplaši, pijanac je počeo da psuje i više iz sve snage kao da ga živog deru. Šerif je začuđeno zastao pitajući se šta se dešava i onda... onda je odjeknuo pucanj.

U stvari, začuo se samo fijuk i vrelo tane zarilo se Roubafu u prsa. Ovaj je istog trena zateturao i razrogačenih očiju pogledao u šerifa. Pokušao je nešto da kaže, ali začulo samo krkljavo grcanje da bi odmah zatim nesrećnik pao na kolena i potrbuške se stropoštao na totoar. Pre toga pogled mu je odlutao negde u tamu, prikovan za nešto što je u samrtnom času samo on sam video.

Heli je stajao kao skamenjen još uvek držeći ruku na dršci revolvera. Nije znao šta se događa, ali je shvatio da je iz tame doleteo metak i pogodio pijanog izgređnika. Prva pomisao koja mu je pala na pamet bila je da je metak namenjen njemu i mahinalno izvukao revolver iz futrole. Tek što je skočio u zaklon i osvrnuo se oko sebe tražeći napadača, iz obližnjeg saluna nagnula je gomila alkoholom zagrejanih gostiju. Među njima su se „slučajno” našli Bil Okland i Gats Horn.

– Gle, gle! – povikao je Okland u tišina koja je zavládala. – Šta se to dogodilo? Izgleda da imamo priliku da vidimo kako naš šerif vrši svoju dužnost!

U međuvremenu pridružilo im se bar još desetak građana koje je pucanj izmamio iz kuća. Sada su svi stajali u polukrugu i ćutke posmatrali telo koje je ležalo na trotoaru.

Šerif Heli je još uvek držao revolver u ruci, nesvestan prekornih pogleda koje su mu okupljeni građani krišom dobacivali. U istom trenutku građanima se pridružio i gradonačelnik Gas Vejn.

– Zaboga, šerife! – povikao je uzbuđeno. – Šta se to opet desilo? Zašto ste ubili ovog čoveka?

– Ja?!! Nisam ga ja ubio – odvratio je Heli, ne zapažajući da ono što tvrdi odudara od činjenice da drži revolver u ruci.

Gradonačelnik se ljutnuo.

– Kako niste vi? Čuo se pucanj, čovek leži mrtav, a samo vi imate revolver u ruci! Nećete valjda tvrditi da sve to nema nikakve veze?

Heli kao da se tek tada osvestio. Tek tada se obazreo oko sebe i shvatio splet okolnosti koje su ga teretile. Zaista, u takvoj situaciji malo ko ne bi pomislio da je on pucao. Istina je bila daleko od trenutnog stanja stvari, ali realne šanse da se dokaže kako se događaj odigrao nisu bile velike.

– Čekajte malo! – odvratio je ne predajući se. – Uopšte nije tako kako vam se čini! Objasniću...

– Nema potrebe da objašnjavate! – dobacio je Bil Okland sarkastično. – Znamo da postoje ubice koje se kriju iza šerifske značke, samo nismo znali da smo natrapali na jednog takvog... Ali, i to se dešava...

Žamor negodovanja je pristrujao gomilom.

– Ubijeni ima revolver u futroli, a ne u ruci – dobacio je neko. – Ne izgleda da je bilo razloga za šerifovu intervenciju...

– Krvožedno policijsko štene.. – progundao je drugi.

Heli se u međuvremenu malo pribrao i okrenuo se prema gradonačelniku.

– Ovo je neka prljava igra, mister. Ovaj čovek je počeo da razbija izloge i ja sam pokušao da ga sprečim u tome i uhapsim. U tom trenutku se začuo hitac iz tame i on je pao. Ne znam šta se iza toga krije, ali ako nije ciljao na mene, taj nepoznati je sa ubijenim raščišćavao neke, samo njima znane račune.

– I gde je taj ubica? – obrecnuo se Okland podsmešljivo. – Nestao? Ispario?

– Da vi niste naišli možda bih ga i uhvatio. Vi ste me zadržali, da, da! Uostalom, lako možete da vidite da mi je revolver još uvek pun – dobaci Keli pokazujući poštolj.

– Vešt čovek za tren oka zameni praznu čauru – dobacio je Okland odmahnuvši rukom. – Tu priču nam ne pričajte, šerife.

U tom trenutku, Gats Horn se probio kroz gomilu. Odgurnuvši nekolicinu, kleknuo je pored nepomičnog tela i prevrnuo ga na leđa.

– Kit Roubaf? – „začudio” se usiljeno muklim glasom. – Ko je to učinio? Ko je to učinio? – ponovio je „žalosno”.

Građani ćutke pogledaše u šerifa. I Gats Horn ga je prekorno posmatrao,

likujući u sebi što se Oklandov plan odvija bez greške.

– Vi? – vikao je Horn da ga svi čuju. – Vi ste ovo učinili? To znači da imate ovog momka na savesti i...

– Dosta! – planuo je sada Heli. – Nikoga ja nisam ubio i to će se ubrzo dokazati! – dodao je, mada ni sam nije znao na koji će način to da učini.

– Sačuvajte dostojanstvo, šerife – promrmljao je gradonačelnik prilazeći. – Šta je učinjeno, učinjeno, a vi probajte da sačuvate dostojanstvo svoga poziva.

– Znao sam da će se tako nešto desiti – bezočno je lagao Horn. – Kit mi je rekao da je uznemiren pošto sa šerifom ima davne, neraščišćene račune. I evo kako se završilo! Dakle, čuvaru zakona, sada ćeš te nesuglasice raščistiti sa mnom!

Heli ga prezrivo odmeri.

– Nemam ja sa vama ništa! – odbrusio je odlučno. – I upozoravam vas da je pretnja predstavniku zakona krivično delo!

– Aha, opet smo na istom... Ubica se ponovo zaklanja iza šerifske značke – dobaci Gats, gadljivo izvivši usne. – Ubio si mi najboljeg prijatelja i kažeš da nemaš ništa sa mnom! Odmah bih ti pokazao šta o tome mislim samo da ne nosiš tu zvezdu na grudima. Ali, ti si kukavica i ne daješ ljudima šansu. Kriješ se iza zvezde.

Heli se trgao. Ovo je bio direktan izazov. Naravno, u svakoj drugoj prilici bi ga odbio, ali raspoloženje ljudi nije išlo u njegovu korist pa bi odbijanje to raspoloženje sigurno još

više pogoršalo. Konačno, mladi čovek je pomislio na to da u El Pasu ne štiti samo svoj ugled nego i ugled Vajata Erpa. Njegov autoritet morao je da brani po svaku cenu. Svakim trenutkom bivalo mu je sve jasnije da ga je neka životna igra bacila u vrtlog sudbine kome se nije nadao. Slutio je, takođe, da tu igru neko vešto koristi i da uzmak neće biti.

Ovo njegovo razmišljanje gomila je shvatila kao uzmicanje i strah pred opasnošću. To je zaključio i Gats i postao još napadniji.

– Hajde, obračunajmo se kao ljudi! Šta čekaš? Zvezdu na stranu i suprotstavi mi se kao čovek!

Gradonačelnik Vejn je pokušao da izbegne nesreću.

– Čekajte, ljudi! Ipak treba razjasniti slučaj! Istina je da ima izvesnih...

– S puta, starče! – prekinuo ga je Horn. – Ono što treba da se uradi, sam ću u– činiti!

Videvši da je vrag odneo šalu, Ben Heli je procedio kroz zube.

– U redu, nitkove, imaćeš šta želiš!

– Gde hoćeš rupu, u telu ili na glavi?

– šepurio se i dalje Gats.

Šerif nije odgovorio. Držeći u ruci skinutu značku, osluškivao je šta mu se događa iza leđa. Naime, sa početka ulice čulo se kloparanje točkova po neravnom prašnjavom tlu. Diližansa je ulazila u grad.

– Hajde, potežite! – doviknuo je Horn šerifu.

– Dolazi diližansa. Sačekajte da prođe.

– Vraga ću čekati! Samo hoćete da se izvućete!

– Naravno da neću. Dajem vam reč da ćete imati dvoboj čim prođe diližansa.

Utom se poštanska kočija sasvim približila. Vozač je lagano zaustavio konje, brzo shvativši šta se ovde zbiva. U stvari, kola su stala neposredno pored šerifa.

– Vozite dalje, čoveče! – doviknuo je Ben Heli kočijašu, nijednog trenutka ne ispuštajući Horna iz vida.

Dugajlija sa sombrerom krišom je pogledao prema krovu saluna odakle su virile dve pušćane cevi. No, plaćene ubice u zasedi nisu promakle još nečijem pogledu, odnosno ledeno plavim očima Doka Holideja. Naime, Džordžijanac je otvorio vrata kočije, ali nije izašao. U magnovenju je shvatio šta se zbiva i video cevi pušaka koje se polako dižu...

Naravno, morao je da se umeša. Bilo je to pitanje instinkta, odnosno njegovog nastojanja da se umeša kada vidi zasedu ili napad više njih na jednoga.

Kolt sa drškom od slonovače za tren mu je bio u rukama. Videvši to, Gats Horn se ukočio, šerif se okrenuo i takođe pogledao prema njemu dok je lažni francuski plemić uplašeno kriknuo.

Ali, bilo je prekasno pošto je kolt već dva puta planuo.

Sa krova su se čula dva prodorna krika.

Iskoristivši ovu okolnost, šerif je pritrčao Hornu i šćepao ga za vrat

shvativši da je za dlaku izbegao smrtonosnu klopku.

– Ko su bila ona dvojica na krovu, pametnjakoviću?

Horn se brzo snašao. Okoreli zločinac je napravio začuđeno lice.

– Otkud ja znam?

Za to vreme Dok Holidej je izašao iz kočije i vratio oružje u futrolu.

– Možda ovaj to zna! – dobacio je Horn. – Vidiš da je pucao na njih i pre nego što je izašao! A oni... hm.. izgleda da više neće moći bilo šta da kažu.

Džordžijanac se leđeno nasmejao.

– Nemate sreće, prijatelju. Nisu mrtvi i mislim da će moći da govore!

Gats Horn se trže.

– A vi..? Ko vas je zvao da dođete i zašto se mešate u naše stvari?

– Vi svakako niste – odvrati Dok hladno.

Ben Heli pride Džordžijancu i učtivo ga upita:

– Ko ste vi, mister?

– Zar je to važno?

– Za mene jeste, jer sam šerif. Osim toga, pucali ste na dvojicu ljudi.

Dok izvi obrvu i glavom pokaza na Horna.

– Bilo bi bolje da upitate tog tipa šta hoće od vas.

No, čuvar zakona je bio uporan.

– Ja sam vas pitao ko ste i očekujem odgovor.

– Neću vam ga uskratiti. Zovem se Holidej.

U glavnoj ulici El Pasa zavládala je tišina. Svi ljudi su čuli za ovo ime, iako nisu znali ni kada ni gde. Samo

za jednog je ime Holidej značilo nešto određeno.

Horn je dobro pamtio to ime, video je kolt sa drškom od slonovače i video kako se ovaj čovek njime služi. Na celom Zapadu postojao je samo jedan čovek koji je tako maestralno rukovao koltom. Bio je to kralj strelaca, Dok Holidej!

– Zar vi ne znate ko je ovaj čovek, šerife? – upitao je uzbuđeno.

Ben Heli slegnu ramenima.

– Rekao je da se zove Holidej.

Gats prasnu u histeričan smeh.

– Da, zove se Holidej. U celog državi ima mnogo ljudi koji nose to prezime. Međutim, Dok Holidej je jedan.

– Dok Holidej! Prokletstvo, to ime sam već čuo!

– Grom i pakao! Smatrate sebe šerifom, a nikada niste čuli za ovog revolveraša!

– Bolje bi bilo da se pobrineš za ove tvoje momke na krovu saluna.

– Ko kaže da su moji? – procedio je Gats.

Šerifu je odjednom pala koprena sa očiju. Sada je znao ko je Dok Holidej, da, da... Vajat Erp mu je o njemu nekoliko puta govorio.

– Prokletstvo... samo ste mi falili u El Pasu – promrmljao je, zaboravljajući da mu je baš ovaj čovek pre nekoliko minuta spasao život.

– Ovde ću jesti i prenoćiti – odrezao je Dok hladno. – To mi niko ne može zabraniti.

– Naravno – složio se Heli, bez reči gledajući za Džordžijancem koji je odlučno krenuo prema salunu.

Za njim je trčkao lažni plemić koji je, pošto su ušli unutra, bez pitanja seo za Holidejev sto.

– Kakva žestoka gužva! – uskliknuo je uzbuđeno. – Oh, vi vraški vešto baratate revolverom, mister! No, nije ni čudo kada ste čuveni Dok Holidej...

Dok kratko uzdahnu.

– Holidej jesam, ali čuven? Možda biste sada hteli da me ostavite na miru?

Ali Žermena se nije bilo lako otarasiti. Naime, Francuz je bio kockar i Holidejevo društvo posmatrao je kao jedinstvenu priliku koju nije hteo da propusti.

– Možda ste me pogrešno shvatili, msje – požurio je da objasni. – Nisam imao nameru da vas uvredim, to nikako. Naprotiv, ja vam se divim.

Džordžijanac je pozvao krčmara.

– Donesite mi nešto za jelo i brendi.

– I meni donesite isto – dobaci Žermen.

Brendi je bio loš, a jelo prepečeno. Francuz je hteo da negoduje, ali Holidej mu je dao znak da ostane miran.

– Pustite, ovo je ipak Divlji zapad, prijatelju.

* * *

Šerif je poslao ljude da dovedu onu dvojicu s krova i naredio da ih sprovedu kod njega u kancelariju. Obojica su bili ranjeni, ali ne ozbiljno. U pitanju su bila dva gradska besposličara koja su za nekoliko dolara bili spremni da urade svako zlo.

Heli ih je ispitivao više od pola sata, ali nije uspeo ništa da sazna. Gradonačelnik nije skrivao svoje nezadovoljstvo kada je odmah potom saznao da lupeži nisu ništa priznali.

– Razočaran sam što od tih probisveta niste saznali ništa – dobacio je s gorčinom. – Morali ste već prozreti šta se ovde kuva.

Heli odmahnu rukom.

– Sumnjate na nešto određeno?

– Naravno, na nekoga. A taj se zove Okland.

– Krčmar? A kakve bi koristi taj imao od moje smrti?

– Na prvi pogled to se ne vidi, ali... Ja sumnjam da je hteo da vas ukloni preko svojih plaćenika.

– Mislite? A zašto?

– Da bi na vaše mesto bio izabran njegov čovek, Gats Horn!

– Mislite? Samo... još ne shvatam šta bi time dobio?

– Ovaj grad... Dobio bi ovaj grad, momče. Tačnije rečeno, sa šerifom u svojoj službi mogao bi da proguta grad za kratko vreme. Eto, tako je, momče. Inače... da vas nije preporučio Vajat Erp ne biste dugo ostali šerif El Pasa – dodao je prekorno.

Heli ljutito ustade.

– Da i ja vama kažem nešto, gradonačelniče! Da me nije poslao Vajat Erp, bacio bih vam ovu zvezdu pod noge! To ću i učiniti, ako me ovako budete ocenjivali.

Rekavši to bacio je ključeve ćelije na sto i ljutito izašao iz kancelarije.

Sitni gradski lopov Džoe Vogam koji je stajao ispod prozora čuo je

taj razgovor i odmah otrčao da ga prepriča Oklandu.

– Gradonačelnik je dosta toga zamerio šerifu, Bile – kazao je čim je ušao u salun. – Možda će se čak žaliti Erpu.

Okland zadovoljno klimnu glavom.

– Tako dakle? Imaš piće od mene, Vogame. Nego, ostani ovde za šankom, odoh da obavim jedan razgovor.

* * *

Kroz maleni prozor u separe saluna dopirala je samo prigušena svetlost. Gats Horn se podbočio i zlovoljno odmerio Oklanda.

– Da mi je znati ko nam je tog prokletog psa poslao na vrat?

– Kog psa?

– Pa, Doka Holideja!

– Otkud ti takva ideja, Gats?

– Pa, ne veruješ valjda da je puka slučajnost što se taj revolveraš odjednom pojavio u El Pasu?

– Čoveče, ko je mogao da ga pozove?

– Ti bi tako nešto mogao da znaš! Živiš tu i poznaješ ovdašnje ljude.

– Prokletstvo, možda si u pravu! Da nisu pozvali Holideja da nas sredi? Ona dvojica, Santor i Glin, odavno sumnjaju da imam posebne planove.

Horn je ustao od stola i prišao malom prozoru.

– Taj tip za nas predstavlja veliku opasnost, Bile. Možda je opasniji od samog šerifa.

Krčmar se zagledao u zelenu čoju na stolu i u jednom momentu čak i zažalio što je prihvatio Horna za part-

nera. S druge strane, bio mu je strašno potreban. Kako bi inače mogao da izađe na kraj sa šerifom i, evo sada, sa Holidejem? Uostalom, kada neprijatelji budu likvidirani, naći će načina da se obračuna sa ovim nemilim „partnerom”.

– Šta da radimo? – zapitao je kratko.

Hornovo lice bilo je bezizražajno.

– Moramo ih likvidirati svakog ponaosob.

– Slažem se, samo... Ko da preuzme Holideja?

– Ne budi nestrpljiv. Ja ću preuzeti šerifa, a za Holideja ćemo naći neku budalu.

– Hm...Kako bi bilo da ga skinemo s leđa? Sigurni smo da tamo nema oči.

– Baš si budala, Oklande. Treba li svoju šerifsku karijeru da počnem ubistvom?

– Dobro, de... Ali, moramo nešto smisliti, nema nam druge.

– Prvo treba skovati plan za Holideja. Kako bi bilo da odigramo sa njim partiju pokera? Možda će se nešto desiti.

– Jesi li poludeo?

– Nikada nisam bio normalniji.

Kada su dvojica zaverenika ponovo ušli u glavnu prostoriju, Holidej i lažni plemić igrali su poker u male sume. Žermen je bio sve hrabriji, pa je povećavao uloge, dok je Džordžijanac namerno gubio.

– Neću da vas oštetim, msje – dobacio je Francuz ljubazno. – Ako hoćete, pružam vam priliku za revanš. Ja..

U tom trenutku Horn je prišao stolu i stao iza Dokovih leđa. Iako je čuo korake i karakteristično zveckanje mamuza, Džordžijanac se nije ni okrenuo.

– Imate li nešto protiv da se pridružim igri, gospodo? – upitao je bandit što je ljubaznije mogao.

Pošto nije dobio odgovor, obratio se direktno Holideju.

– Dok, nećete valjda da mi uzmete za zlo ono što se dogodilo u glavnoj ulici? Moj prijatelj je ustreljen, pa sam bio uzbuđen.

Naravno, iskusnog Holideja nije mogao obmanuti jednom ljubaznom rečenicom. No, bez obzira šta mislio, na njegovom licu se nije moglo ništa pročitati.

– Ako hoćete da igrate poker, sedite – odvratio je hladno.

Ispostavilo se da je ubica iz Kalifornije strastan igrač pokera. Počeli su ćutke, a on se posle kraćeg vremena toliko zaneo da je sasvim zaboravio zbog čega je i seo za sto. Pošto je stalno gubio, počeo je da se ljuti, tako da je za stolom brzo zavladała napregnuta atmosfera. U trenutku kada se Horn naljutio i bacio karte na sto, Francuz je lagano ustao i iskrao se do šanka. Svuda okolo vladala je tišina pošto u salunu nije bilo drugih gostiju.

– Ovde nešto nije u redu! – prosiktao je Horn gnevno.

– U pravu ste – saglasio se Holidej.

– Hoću da kažem da se za ovim stolom vara... – nastavio je razbojnik.

– I ovoga puta ste u pravu.

Horn se okrete prema šanku i dobaci: – Vi ste svedoci da je Holidej priznao kako je varao na kartama!

– O tome nisam izustio ni reč – dobaci Džordžijanac hladno.

– Kako mislite „ni reč”? Upravo ste priznali da ste varali na kartama!

Dok odmahnu glavom.

– U zabludi ste. Nijednom nisam rekao da sam ja varao.

– A ko je onda?

– Vi, koliko sam mogao da primećim.

Gats Horn je bio brz, ali nije mogao da se meri sa Holidejem. Nije uspeo ni da potegne oroz, a Dokov kolt mu je već bio pod nosom.

– Polako, mladiću, nismo se tako dogovorili. Za vaše veštine moraćete potražiti drugog partnera.

Uvek hladnokrvni Horn sada je bio toliko zbunjen da se uopšte nije protivio kada mu je Džordžijanac izvukao oružje iz ruke.

– Pravite račun bez...

Nije završio rečenicu, jer ga je Dok naglo povukao na pod i srušio sto koji je sada obojici služio kao zaklon.

U istom trenutku je zagrmelo i olovo iz sačmarice zasulo je sto.

Odmah zatim začuo se drugi pucanj praćen krikom koji je dolazio iz pravca šanka. Krik je utihnuo i zavladao je tajac.

Dok je ustao držeći u ruci kolt koji se još uvek dimio. Kraj njega je stajao Gats Horn izobličeniog, a u isto vreme pomalo zbunjenog lica.

Na podu kraj šanka ležao je Francuz drhteći od straha. Što se tiče Ok-

landa, on je nestao još pre nego što su odjeknuli pucnji.

Horn se okrenuo prema šanku i protrljao oči.

– Šta se dogodilo? – upitao je.

Dok je najzad vratio oružje u futrolu.

– Imate vraški preke prijatelje, Horn.

– Kako to mislite?

– Onaj momak iza šanka je hteo da nas napuni olovom. Hm... nije razmišljao o tome da može izrešetati i vas. To se zove temperament.

Bandit je laganim korakom prišao šanku i nagnuo se preko ploče. Odmah je prepoznao Džoa Vogama čije je nepomično telo ležalo na podu još uvek čvrsto držeći sačmaricu.

Gats Horn je grozničavo razmišljao šta ovo treba da znači. Možda je Okland hteo i njega da likvidira... Taj lupež je bio spreman na sve i sa njim čovek nikada nije znao na čemu je.

* * *

– Nemojte vikati – opomenuo je šerif Bila Oklanda – nego pređite na stvar. Šta se dogodilo?

– Ne znam ni sam. Onaj zaslepljeni revolveraš se šepuri po mom salunu i rasteruje mi goste.

– Ko je pucao? Govorite već jednom, čoveče! – dobacio je šerif nervozno.

– Ko drugi nego taj prokleti Holidej. Možda su se ostali branili... Hmm, toplo se nadam da su ga dokrajčili – dodao je ne mogavši da sakrije smešak zadovoljstva.

Ben Heli je pripasao opasač i teškim korakom krenuo preko ulice. Bio je zamišljen i neraspoložen. Da nije Vajat Erp imao suviše poverenja u njega? Očigledno nije bio dorastao zadatku da uvede red u grad bez zakona. Namerao je da mu telegrafiše istog dana i pita za savet.

Bil Okland je išao u stopu za njim, praćen još nekolicinom radoznalih građana koje su pucnji isterali na ulicu. Kada su ušli u salun odmah se susreo sa gnevnim Hornovim pogledom. No, Okland se nije zbunio. Široko se osmehnuo, a onda okrenuo glavu i pravcu mesta na kome je, po njegovom mišljenju, trebao da se nalazi izrešetani Holidej. A onda je shvatio da je ovaj živ i strašno se zbunio.

Šerif Heli je prišao Dokovom stolu.

– Šta se opet desilo, Holideje?

Džordžijanac je pomalo umorno podigao glavu.

– Nešto neuobičajeno, šerife. Uместo da, kao dobar domaćin, služi goste, ovaj konobar je odjednom pripucao na nas. Morao sam da se odbranim i eto... momak je mrtav.

– Da li neko može to da potvrdi?

– Svi koji su ovde... – odvratio je obazirući se oko sebe. – Nadam se da je i gradonačelnik sve video – rekao je ugledavši prvog čovek El Pasa. – Jeste da je kasnije došao, ali nadam se da nije držao glavu pod stolom.

Gradonačelnik se namrštio, ali je klimnuo glavom.

– Da, tako je bilo.

Šerif je odmerio pogledom i nekolicinu u desnom uglu, ali svi su ćutali.

– Tako, dakle, stoje stvari. Onda tu nema šta da se kaže osim da se napiše izveštaj. Laku noć, gospodo.

Dok više nije obraćao pažnju na ostale, već je prišao šanku i naručio piće.

– Sklanjaj ovog momka odavde – naredio je Okland svom rođaku pokazujući na ubijenog Vogama.

* * *

Nad El Pasom se spustila noć. Sve je bilo tiho, a građani su bili zabrinuti šta će doneti sutrašnji dan.

Svi lokali su bili zatvoreni. Samo je iz sporedne sobe saluna „Granica” dopirala oskudna svetlost. Tu su sedela trojica ljudi: vlasnik saluna Bil Okland, Gats Horn i Džim Urban. Čutke su pili i pušili.

Horn je bio najlošije raspoložen, jer je prethodnih dana pretrpeo veliku štetu: izgubio je sav novac i što je za njega bilo još gore, „svoj ugled”. U stvari, dolari su se još mogli i zaraditi, ali čovek koji je dva puta uzastopce bio poražen na Zapadu je gubio ugled pravog revolveraša. Iako ga je to silno mučilo, nije želeo da napušta El Paso pošto je doneo suludu odluku da mora da postane gospodar ovoga grada. Pored toga, postojalo je još nešto što ga je ovde držalo: bila je to Ines Kejn, rančeroва kći. Naravno, on nije zaboravio lepu devojkicu ni ranč koji joj je ostao od oca. U međuvremenu se malo više raspitao i saznao da se radi o priličnom imanju koje itekako može da izdržava svoga gospodara. Stoga je

doneo odluku da baš on podeli život sa Ines i postane vlasnik ranča.

Što se tiče Bila Oklanda, njega su mučile druge stvari. Briga broj jedan bio je Dok Holidej, a briga broj dva Ben Heli. Iako ovih dana nije izgubio nijedan dolar, znao je da nijedan od njegovih planova neće niti ostvaren ako ova dvojica ne budu likvidirani.

– Grom i pakao... – promrmljao je nervozno. – Sve je pošlo naopako! Ostali smo samo nas trojica.

Horn ga nepoverljivo odmeri.

– Zamalo da ostanu samo dvojica.

– Prokletstvo, Gas, sve sam ti objasnio. Šta mogu kada je ona budala prerano otkočila pušku?

– Ja mislim da bi bilo najbolje da izađem iz igre, Bile – predložio je razbojnik iz Kalifornije, iako mu tako nešto nije bilo ni na kraj pameti. – Dosada sam izgubio sav svoj novac.

– Ove bedne rasprave ničemu ne koriste – ubeđivao ga je krčmar. – Ja ću ti nadoknaditi gubitak.

Horn je upravo to i hteo da postigne. Tobože se malo zamislio, a onda klimnuo glavom.

– Ako je tako, možemo dalje da razgovaramo.

– U redu – obradova se Okland. – A šta mislite o tome da se, pre nego što nastavimo akciju, malo pritajimo? Možda će se za to vreme neočekivano pojaviti i neka druga mogućnost.

– To je dobra ideja – složio se Horn.

– Svakako – prokomentarisao je Okland i okrenuo se prema mladiću. – Ti si, Datse, imao nameru da izazoveš Helija na dvoboj, otvoreno i po svim

propisima. No, to je teško izvesti bez nekog određenog povoda. Dakle, smislićemo nešto zgodno u vezi sa njim, samo treba strpljenja.

– Ali ja sam...

– Samo polako, momče, ne razmeći se i pazi šta činiš. Ona stvar sa Tarosom Kejnom nije još zaboravljena.

Horn je načuljio uši.

– Zar ga je ovaj tip ubio?

– Da, on je – potvrdio je Okland i dao Urbanu znak. – Sada možeš da se izgubiš, Džime. Doći tek kada saznaš nešto važno.

– U redu.

Pošto je Urban otišao, Okland huknu i zavalj se u stolicu.

– Moramo sve učiniti da preuzmemo stvar u svoje ruke, Gatse. Govorili smo o Kejnu i ja se sećam da si se odmah po dolasku raspitivao za Ines Kejn. U međuvremenu sam malo pažljivije razmišljao o tome i zaključio da ne bi bilo loše da u blizini posedujemo jedan ranč na legalan način.

– Zaista? Kako si to zamislio, Bile?

– To nije teško odgonetnuti. Devojka je posle smrti svoga oca veoma uzbuđena i spremna da prihvati svaku utehu. Posmatrajući te, cenim da si najprikladnija ličnost da je teši.

– Nemoj tako naokolo. Ti dakle misliš da ja treba da se oženim njome?

– Baš tako, Horne, baš tako.

– Ali, ja je jedva poznajem.

– Ti si Ines upoznao u pravom trenutku što je veoma povoljno. Ona nikada neće zaboraviti da si joj pomogao

da oca donese u grad i našao joj se kada je bilo najteže.

– Hm... možda si u pravu. Da li još smatraš da bi trebalo da postaneš šerif u El Pasu?

– Da, svakako bi trebalo. Tako ćemo početi. A sada se razidimo.

Posle ovoga razgovora svako se uputio u svoju sobu. Napolju, u dvorištu, jedna senka se odvojila ispod osvetljenog prozora i nečujno šmugnula na drugu ulicu. Čovek je zatim pretrčao na suprotnu stranu i zamakao u jednu mračnu zgradu.

* * *

U salunu „Rio” sve je bilo utonulo u mrak.

Onda su se vrata u prizemlju lagano otvorila i stepenice tiho zaškripale.

Taj šum je probudio Holideja. Uostalom, spavao je veoma loše pošto su noći bile sparne. Onda su se čuli žurni koraci koji su se približavali njegovim vratima, a zatim se začulo tiho kucanje.

– Ko je? – upitao je Dok šapatom.

Uzbuđen glas bez daha je odgovorio.

– Ja sam, Žermen.

– Kuda se vi noću šunjate?

– Sve ću vam objasniti, ali prvo otvorite vrata.

Dok mirno otvori vrata propustivši posetioca koji je ušao i sručio se u fotelju.

– Šta se dešava, mister? Da li vas neko progoni?

– Možda, ne znam.

– Odakle uopšte dolazite? Sigurno ne iz svoje sobe?

– Ne, ne... Bio sam preko, u dvorištu saluna „Granica”.

– Šta ste, kog đavola, tamo tražili?

– Nisam mogao da zaspim od straha.

– Koga se toliko bojite?

– Mesje, bojim se krčmara i njegovih pajtaša. Dakle, šetkao sam se po dvorištu i primetio osvetljen prozor. Prisluškivao sam šta ona trojica pričaju kako bih saznao šta smeraju protiv nas.

– Pa jeste li šta saznali?

– Mnogo, ali nas nisu pominjali.

– Možda su nas „obradili” pre toga?

– Može biti, Dok. Nije isključeno.

Zatim je, od reči do reči, Francuz ispričao šta je čuo u dvorištu.

Neko vreme su obojica ćutali, a onda je Holidej ustao sa ivice postelje i prišao prozoru. Neko vreme je posmatrao moćnu reku Rio Grande koja je tekla na jedva tridesetak jardi udaljenosti presijavajući se na mesečini.

– Kakvi hladnokrvni nemilosrdni razbojnici. Nisu čak poštedeli ni ženu.

– Zar ne bi bilo bolje da sutra napustimo grad? – upitao je Francuz

– Taj savet sam i ranije hteo da vam dam, mister.

– Da ga date meni? Zar vi hoćete da ostanete u ovom osinjaku?

– Zašto da ne? Nalazim da je vrlo interesantno.

– Ala vi imate živce! Šta vam to znači i šta imate od toga da za druge ljude izvlačite kestenje iz vatre? Kao

što sam video, niko vam nije ni zahvalio.

– Svejedno, ostaću – zaključio je Dok hladno.

Žermen ustade.

– U redu. U tom slučaju, ja odlazim prvom sutrašnjom kočijom.

* * *

Sutradan rano Holidej se lepo obukao i napustio salun. Ulice su još bile puste, a vazduh čist i blag. Žega još nije osvojila i bilo je veoma prijatno. Dok je mirno išao sredinom ulice uputivši se u konjušnicu. Kapija je već bila otvorena, a iz štala se čulo rzanje konja.

Iznajmio je izdržljivu sivu kobilu i neprimećen napustio grad. Nije imao nikakvu nameru, nikakav plan. Jednostavno je hteo da bude sam nekoliko sati i udalji se iz nezdrave opasne atmosfere koja je vladala u El Pasu.

Jahao je polako, tačno prema brdima na istočnoj obali reke. Zemlja je bila suva i prilično neplodna. Ovde treba mnogo truda i rada da bi se čovek održao, pomislio je i poterao kobilu uz proplanak.

I baš u tom trenutku odjeknuo je pucanj. Nije se uzbudio, jer je bio prilično umoran i nije imao volje da pomaže drugima. Uostalom, ko je njemu pomagao?

Kada je stigao do sledeće uzvišice primetio je u dolini krdo goveda. Ugledao je čoveka kako leži na zemlji, a kraj njega snažnog riđana. Životinja je bespomoćno ležala i po svoj prilici

bila mrtva, dok je čovek, verovatno ranjen, bezuspešno pokušavao da skine čizmu.

Dok potera konja u pravcu ranjenika. Čuvši topot kopita, čovek podiže glavu i podozrivo ga odmeri. Tek sada je mogao da vidi da se radi o ozbiljnom čoveku zrelih godina.

– Dobro jutro, mister – pozdravio je Holideja.

Dok mu odgovori na pozdrav.

– Šta se dogodilo?

– Prokleti prerijasi psi. Moj riđan se spoptakao zbog njih i slomio prednju nogu.

– Ah, tako... A vaša noga, čoveče?
– dodao je, a onda sjahao i kleknuo pored ranjenika.

– Pa...

– Imate trostruki prelom, čoveče. Na vaša goveda će jedno vreme morati da pazi neko drugi.

– Prokletstvo, samo mi je još to nedostajalo!

– Gde vam se nalazi ranč?

– Na nekoliko milja odavde. No, ne mogu da ostavim goveda.

Dok uzdahnu.

– Povešćemo goveda i nadam se, do večeras stići na ranč.

Čovek se prvi put osmehnu.

– Puno hvala na takvoj ponudi, mister. Inače, ja sam Vil Kronen.

– A moje ime je Holidej. Možete li nekako da ustanete?

– Probaću. Sva sreća, tamo iza je stari konj koga sam poveo želeći nešto da prenesem. Sada mi može odlično poslužiti. Jako mi je žao što sam ovog

morao da likvidiram, ali nisam mogao da dozvolim da se muči.

– Naravno – složio se Dok potrudivši se da mu pomogne.

Uskoro su polako jahali terajući krdo pred sobom...

Posle nekoliko sati došli su sasvim blizu ranču.

– Ovde ćemo ostaviti stoku, mister Holidej – kazao je Kronen. – Odmah ću poslati ovamo nekoliko momaka. Hajdete sa mnom, molim vas...

– Kako se osećate?

– Nije baš sjajno...

– Hitno vam je potreban lekar, čoveče!

Stari odmahnu rukom.

– Ne brinite vi za to. Kostić će zarasti same od sebe.

– Nikako, mister – usprotivi se Dok. – Ako želite ponovo da hodate, sve se mora tačno namestiti.

– Zar je tako ozbiljno?

– Ne, ako budete brzo previjeni.

– Šta to znači „brzo“, mister Holidej?

– Recimo za naredna dva sata. Kasnije će otoci biti preveliki.

Kronen opsova.

– Oh, nema šanse da za dva sata lekar stigne na ranč. Ne bi garantovao ni za četiri.

– Tako dakle. Onda požurimo do ranča. Ja ću vam previti nogu.

– Zar ste vi lekar?

– Moglo bi se tako reći. A sada požurimo! Ne smemo gubiti vreme.

– Jadna Ines, stiže je nesreća za nesrećom – promrmlja stari.

Džordžijanac se zamisli. Gde li je čuo to ime? Ah, da... Ines Kejn je bila devojka čijeg je oca ubio besposličar i rančeroz rođak Džim Urban. Dakle, to je njen ranč. Lep posed, zaključio je posmatrajući okolinu. Nije ni čudo što su se tipovi poput Oklanda i Horna okomili na njega.

Rančerova kćerka je stajala pored bunara sa jednom punačkom crnkinjom. Njeno, inače lepo i vedro lice poslednjih dana izgledalo je umorno i tužno. Čuvši topšot kopita, podigla je glavu.

– Da li se nešto dogodilo, Vile? – upitala je uplašeno. – Zašto već u podne dolaziš sa pašnjaka?

– Na žalost, nešto se dogodilo... – promrmlja stari.

Devojka u trenu preblede.

– Nemoj se uzrujavati, Ines – umirivao je stari nadzornik. – Samo sam iščao nogu – dobacio je i pogledao Doka „posebnim” pogledom. Naravno, ovaj je odmah shvatio, nesrećna devojka ne mora baš odmah da sazna šta se tačno dogodilo.

– Ines, draga, ovo je mister Holidej – kazao je kada su ušli i smestili se u kuhinju. – Da se slučajno nije našao u blizini, još bih čamio na pašnjaku. Znaš, morao sam da ustrelim svog konja, jer je slomio prednju nogu.

– Oh, zaista. Mnogo vam hvala, mister Holideje.

– Nema na čemu, mis Kejn – odvratio je Dok i zamolio jednog od kauboja da donesu nekoliko daščica i zavoj. Posle dvadesetak minuta namestio je nogu starom nadzorniku i dobacio.

– Sada mu dajte čašu viskija, jer će mu to pomoći da izdrži bol. Neko vreme će morati da leži, odnosno da miruje. U njegovim godinama se sa takvim stvarima nije šaliti.

– Nemojte ga slušati, Ines.

Devojka odmahnu glavom.

– Slušaću ga i te kako. A vi ćete ostati ovde u kući da vam na pamet ne bi pale neozbiljne misli.

– Tako je najbolje – složio se Holidej i izvadio sat iz džepa. – Oh, kako vreme brzo prolazi! Dakle, morao bih da krenem, gospođice Kejn.

– To ne dolazi u obzir. Morate nešto popiti ili pojesti.

– Možda sledeći put, kada budem došao da posetim vašeg nadzornika. Pošto je Dok već krenuo, devojka se ljubazno nasmeši.

– Dobro. Onda drugi put, mister.

Nekoliko minuta kasnije Džordžijanac je prošao kroz glavnu kapiju ranča.

– Kakva čudan čovek – uzdahnu Ines Krejn i pogleda u Kronena.

– Viđali ste ga i ranije?

– Nikada. Takvoga još nisam sreo u ovim krajevima!

Sunce se već bližilo zapadu kada je na ranč stigao i drugi posetilac. Bio je to čovek sa belim sombrerom, Gats Horn.

Ujahao je u dvorište ponosan i nagizdan kao španski vitez. Zaustavio je konja kraj bunara, a onda svojim pro-

nicljivim očima osmotrio glavnu kuću i pomoćne rančerske zgrade.

– Nije loše, zaista nije loše... – promrmljao je.

Primitivši Ines na verandi, on potera konja u tom pravcu. Brzo je sjahao i učtivo je pozdravio.

– Dobro večer, gospođice Kejn, kako ste? Izvinite, ne treba tako nešto ni da pitam. Kako bi se osjećala osoba koja je u skorije vreme doživjela jednu takvu nesreću!

Hornova pojava podsetila je devojkicu na trenutak kada je pronašla oca. Zato je pokrila lice rukama i zajecala.

Bandit se lagano popeo na verandu i spustio joj ruku na rame.

– Eto, moj dolazak je povećao vašu tugu. Ništa ne brinite, odmah ću nastaviti put. Svratio sam da vas vidim samo na trenutak.

Naravno, to je bio samo deo plana. Naime, Horn je dobro znao kada da dođe, jer nijedan rančer na Zapadu neće pustiti gosta da iz njegove kuće ode u sumrak. To se pokazalo kao tačno, jer je devojkica odvratila.

– Ne, tako nešto ne dolazi u obzir. Ostaćete ovde. Uskoro će noć, a moja kuća je dosta velika.

– Prihvatam, ako tako ispunjavam vašu volju – odvratio je Gats likujući u sebi.

– Drago mi je zbog toga. Molim vas da uđete u kuhinju i sednete, a ja idem da vas donesem nešto za piće.

Gats Horn je ostao sam. Bio je zadovoljan masivnim drvenim nameštajem i urednom čistom kuhinjom. Veoma

brzo se uživao i sve već posmatrao kao svoje buduće vlasništvo.

Uskoro se Ines vratila noseći lampu. Za njom je išla debela crnkinja sa poslužavnikom u rukama.

– Uvek ostavljam lampu u niši, jer se tako može bolje gledati u noć.

Naravno, surovi Gats Horn nije imao nimalo smisla za romantiku. Ipak, potrudio se da igra ulogu do kraja.

– Lično najviše volim kada sam daleko od svih, negde u preriji...

Devojkica se osmehnu.

– Kako ste to lepo kazali. Nipošto kao surov čovek koji noći provodi po krčmama.

Gats se pretvarao da je uvređen.

– Zar ste me takvim smatrali, gospođice?

– Ah, ne, nikako. Već po odelu i ponašanju veoma se razlikujete od ovih surovih ljudi iz divljine.

– Možda ste u pravu. Putovao sam dosta i upoznao i dobre i zle ljude. I zato bih želeo negde da se skrasim, radim i steknem prijatelje. A to u našoj zemlji nije jednostavno.

Devojkica ga je pažljivo slušala. I ona se osjećala izgubljenom bez oca.

– Mislim da vas razumem.

– Postići ono što želim veoma je teško.

– Šta mislite zbog čega?

On uzdahnu.

– Zato što za puštanje korena nisu dovoljni čak ni zemlja, kuća, stoka. Potrebno je još nešto što je retko kao dragi kamen.

– A šta bi to bilo? – upitala je devojkica drhtavim glasom.

– Žena koja je vredna nečije ljubavi.

I taman kada je mlada Ines izgovorila poslednju reč, na otvorenom prozoru se pojavila cev revolvera uperena tačno prema Hornu. Odmah zatim iskrsnulo je lice, odnosno, gotovo polovina figure Doka Holideja.

– Zar još koliko juče nisi tvrdio da te žene ne interesuju, već samo samo kuća i imanje? Tvoj vrli saradnik u poslu napravio je dobar plan kako da se obogatite, zar ne?

Posle prvog iznenađenja, razbojnik se donekle pribrao. Hteo je da reaguje, ali ga je Holidej sprečio.

– Ako samo šušneš dok govorim, prosviraću ti metak kroz glavu. Hoću nešto da kažem ovoj devojci.

Pošto Ines od iznenađenja nije uspeła bilo šta da kaže, Džordžijanac je nastavio.

– Nećem ništa propustiti, razbojnice. Zar nisi svom prijatelju rekao da nećeš dugo moći da vodiš častan i pošten život? I zar niste zajedno isplanirali kako da se domognete ovog imanja?

Devojka tiho jeknu.

– Osim toga, šta ti govori ime Džim Urban? – nastavio je Dok neumoljivo.

– Ja s tom stvari nemam ništa....

– To znam, a sada odgovori na pitanje!

– Pa... čuo sam da je Urban ubio rančera omaškom, jer je bio mrak na drumu – procedio je Horn posle kraće pauze.

– A koga je to trebalo da ustreli?

– To ne znam.

Holidej mu je poverovao, pošto je isto čuo od Francuza. Naime, Horn nije znao sve o Oklandovim „poslovima”.

– Prihvatam da je tako. Uostalom, Urbanu će se verovatno odvezati jezik pre nego ode na vešala.

– Dakle, znate da nemam ništa s tim, a gospodici sam samo pomogao – pokušao je Horn da se izvuče.

– Mogu li sada da odem?

Od odmahnu glavom.

– Polako, amigo, nismo još dotle stigli. Hteo bi od tebe da saznam još nešto.

Bandita podiđe jeza.

– Šta još hoćete?

– Na primer, zbog čega ste želeli da smaknete šerifa?

Hornovo lice je buknuło. Ponovo ga je obuzeo gnev.

– Sada mi je dosta, Holideje! Konačno, vi mi niste sudija, zar ne?

No, Dok nije napravio ni grimasu. Samo je ponovio hladnim glasom, oštrim kao sečivo noža.

– Dakle, hoćeš li govoriti ili ne?

Džordžijančeva hladnoća i odlučnost naterali su razbojnika da se trgne.

– Priznajem... hteli smo – nevoljno je odvratio. – Međutim, ja nisam bio čovek koji je trebalo da ga likvidira.

– Shvatam, naravno. To je trebalo da obave ona dvojica na krovu.

– Da, tako je. Oni su bili dužni da ga smaknu.

– Dobro, dobro... Ali, još uvek mi niste odgovorili na pitanje zbog čega je Ben Heli trebao da umre?

Visoki Gats Horn uzdahnu.

– Dok, ja vam mogu kazati dosta zanimljivih stvari. No, hoću da igramo otvorenih karata. Šta će u tom slučaju biti sa mnom? – upitao je nekako utegnuto i jedva čujno. Naime, ovakve situacije su mu do sada bile nezamislive, tako da nije ni znao kako da se ponaša...

Holidej se nasmejao.

– Ja nemam nijedan razlog zbog koga bih prihvatio ovu prljavu pogodbu. Dakle, biću jasan. Obećao sam ti šansu i to neću da poreknem. Ako mi sve ispričaš u prisustvu gospođice Kejn možeš slobodno da ideš kuda želiš. Naravno, El Paso je isključen.

Horn ćutke klimnu glavom. Bilo je to mnogo više nego što je očekivao. Zato je ispričao sve što zna o Oklandu i njegovim planovima, ne pominjući svoju ulogu u svemu tome.

Kada je završio, u sobi je zavladao tajac. Ines ga je posmatrala s gnušanjem, ne mogavši da poveruje kako je u pitanju isti mladić kome je ona još pre dvadesetak minuta delila komplimente.

– Vi zaista hoćete da pustite ovog lupeža da pobegne, mister Holidej? – upitala je.

– Mora to da učini! – odbrusio je Horn. – Pa dao je reč! A Holidej ne krši zadatu reč, zar ne?

Džordžijanac je dao devojci znak, a onda se obratio Hornu.

– Ustaj!

Razbojnik je ustao sa stolice i podozrivo odmerio Holideja.

– Skini opasač, ali ne gubi iz vida da ćeš, ako učiniš ijedan nezgodan pokret, biti na mestu mrtav!

– Razumeo – odvratio je Horn muklo.

– Sada će ti kauboji dovesti konja iz koral, a ti se penji u sedlo i odlazi. Sreća što imaš ovakvog rasnog konja koji će te brzo odneti tamo gde želiš, Jer, šta ako šerifu padne na pamet da te sledi?

Kroz nekoliko minuta, Horn je pod budnim Holidejevim okom i praćen nekolicinom kauboja uzjahao konja i krenuo prema kapiji.

– U redu, Dok, odlazim, ali se čvrsto nadam da ćemo se ponovo videti.

* * *

Kada se Holidej vratio u dnevnu sobu, Ines je, sva snuždena, sedela u naslonjači.

– Još uvek mi nije jasno zašto ste mu dozvolili da ode, mister? – dobacila je ne dižući glavu. – Tako će stići u neki drugi grad i činiti nova nedela.

Džordžijanac je seo na prozor i zagledao se u zvezdanu noć.

– Bilo teško dokazati ma šta protiv njega.

Devojka ga pogleda sa nevericom.

– Kakvi su to zakoni? Šta ako ode u Isletu ili negde drugde gde će ponovo ubijati i varati?

– Neće taj odjahati u Isletu, već će se vratiti u El Paso.

– U El Paso kažete? A otkud vam ta ideja?

– Razbojnici Hornovog kova su ludo smeli i čvrsti momci. Oni neće odustati, mis. Okupiće prijatelje i čekaće svoju šansu.

– I šta ćemo sada? Da li moram sa vama da odem u grad i svedočim protiv njega?

– Na to lupež samo i čeka. Sa mnom će teško izaći na kraj, ali će vas pokušati da ukloni s puta.

Ona se lecnu.

– Zar zaista tako stoje stvari? Mislite da će se drznuti da napadne jednu ženu?

– Taj čovek ne bi oklevao ni da ubije ako treba, ali umirite se. On neće doći ovamo.

Devojka je pokrila lice rukama i zajecala.

Dok ju je nežno dotakao po ramenu.

– Ne morate se ničega bojati, mis. Ništa vam se neće dogoditi ako me budete slušali.

– Oh.. dobro. A šta da radim?

– Pozovite nekolicinu vaših kauboja, jer bih hteo da govorim sa njima.

– U redu, pozvaću momke. Učinite ono što smatrate da je najbolje.

Kada je devojka izašla, Dok nasu sebi još jedan brendi. Uskoro su mu se pridružila četvorica kauboja. Pažljivo ih je osmotrio i zaključio da je stari nadzornik imao oštre oči prilikom izbora svojih ljudi. Bila su to gruba, ali poštena lica.

– Gospođica Ines vam je već nešto rekla.

– Jeste, mister – odvrati najstariji.

– Dobro – odvratio je Holidej i u nekoliko rečenica im izložio situaciju. Potom im je rekao da moraju mnogo više da paze na gospođicu Kejn i ni jednog trenutka je ne ostavljaju bez zaštite.

– Ništa ne brinite, mister – odvratio je onaj najstariji. – Sombrero onog nitkova neće se više ni približiti ranču. Što je najvažnije, gospođica Ines biće u potpunosti zaštićena.

Holidej klimnu glavom.

– Drago mi je što to čujem, momci.

* * *

Bilo je dva sata posle ponoći kada se u glavnoj ulici El Pasa pojavio jahač. Kretao se dosta brzo, a onda skrenuo u bočnu uličicu iza salona „Granica” i zaustavio konja pred kapijom. Zatim je skočio iz sedla i nogom otvorio vrata. Nije imao vremena ni da rasedla konja, već ga je ostavio usred dvorišta i u dva koraka bio pred sporednim ulazom u salun. Trenutak kasnije, već je lupao pesnicom u vrata...

Bil Okland je skočio iz fotelje i zgrabio kolt koji mu je stalno bio pri ruci. Prišunjavao se vratima i tiho upitao.

– Ko je to?

– Ja sam, Gats – čuo se zadihan odgovor.

– Prokletstvo, jesi li poludeo? Zašto dižeš toliku galamu?

– Hajde, otvaraj! I ti ćeš ubrzo biti sasvim budan!

Okland je poslušno otvorio vrata.

– Šta se dogodilo, zaboga?

– Upali svetlo i donesi nam nešto za piće. I tebi će prijati.

Vlasnika saluna je obuzela zla slutnja. Upalio je svetlo u pomoćnoj prostoriji i sa police uzeo flašu i dve čaše. No, Gats je bio nestrpljiv, pa je brže – bolje potegao iz flaše.

Bil Okland ga je nestrpljivo odmeravao, a onda odjednom razrogačio oči.

– Sto mu gromova, gde ti je kolt, drugar?

Ovaj žestoko opsova.

– Pusti sada kolt, radi se o tvojoj glavi!

– O čemu?! – zgranuto je upitao Okland.

– Ako baš hoćeš da saznaš, radi se o konopcu koji će ti jednog od narednih dana biti stavljen oko vrata.

Oklandovo lice se zacrvenelo, a oči još više razrogačile.

– Sto mu gromova, kaži šta se dogodilo! – povikao je lupivši rukom o sto.

– Hoću, ne brini. Dakle, imao sam neočekivanu posetu na svom budućem ranču.

– Posetu?

– Da. Ni manje ni više nego Doka Holideja.

– Nemoj mnogo da se išćudavaš pošto nemamo puno vremena. Evo, sve ću ti ispričati.

Kako je Horn pričao o onome što se desilo tako je Oklanda obuzimala drhtavica, a lice mu postajalo belo poput kreča. Na kraju je morao da sedne.

– Sada je sve gotovo... – promućao je.

– Tako nekako – potvrdio je Horn.

Uz glasan uzdah, krčmar je dokopao flašu i iskapio je do dna.

– Šta da činimo, Gats?

– Da se borimo ili da bežimo. Trećeg rešenja nema.

– Moramo razumno da govorimo, Gats. Konačno, u pitanju su samo dvojica sa kojima treba izravnati račune.

– Tačno je da su samo dvojica, ali ta borba nam do sada nije polazila za rukom.

– Znam da si u pravu, ali... Nećeš valjda da odustaneš.

Horn napravi prezrivu grimasu i ponosno se isprsi.

– Da sam to hteo, u ovom trenutku bi se već nalazio u Meksiku.

– Prvo i prvo, treba nahuškati Urbana na tog đavolskog revolveraša.

– Slažem se, Bile, ali da li mi znamo gde je uopšte to njuškalo.

Horn se zamisli.

– Pa... možda je još na ranču, a možda je krenuo u grad.

– Znači, Urban bi trebalo odmah da krene.

– Tako nekako. Jer...

– Znam, znam. Jedino tako ćemo ga sprečiti da razgovara sa šerifom. U redu, idem odmah da ga probudim.

Rekavši to, odjurio je do potkrovlja i naredio mu da odmah siđe dole.

– Reći ću mu samo ono što treba da zna – kazao je Okland vraćajući se u sobu. – Pustićeš me, ja znam sa njim...

Ovaj je samo klimnuo glavom. Nije imao vremena bilo šta da kaže, jer se na vratima pojavio zbunjeni i dremaljivi Džim Urban.

– Sedi i natoči sebi piće – kazao je Okland.

Ograničeni mladić je samo srknuo piće i užarena pogleda se upiljio u svog rođaka.

– Bile, šta se dogodilo? – upitao je tiho.

– Strašna stvar, Džime. Da nije tako, ne bismo te usred noći dizali iz postelje.

– Stvarno? A o čemu... o čemu se radi?

– Dok Holidej zna da si ustrelio rančera.

Za mladića su ove reči bile isto što i smrtna presuda koju je izrekao pravi sudija. Prebledeo je i skoro ispustio čašu.

– Otkud to...? – promucalo je. – I kakve... kakve veze Holidej ima sa tim? Odakle je mogao da sazna?

– Ne znamo – odvrati Okland kratko.

Mladić ga pogleda. U jednom trenutku palo mu je na pamet da ova dvojica hoće da ga žrtvuju i izvuku se iz svega. Nije bio siguran u to, ali...

Zato je lagano ustao i pošao prema vratima...

– Obratili ste se na pogrešnu adresu. Neću dozvoliti da me obese samo da bi vi uživali!

Krčmar i Horn se začuđeno zgledaše.

– Jesi li pijan? – upitao je Okland.

– Nisam pijan! – odvrati mladić uzbuđeno. – Već te dugo poznajem, bedni đavole i jasno mi je da bi i rođenog brata poslao na klanicu!

Krčmar se u dva koraka stvorio kraj Urbana udario ga pesnicom u bradu tako snažno da se ovaj odmah skl-jokao na pod.

– Nadajmo se da nisi usmrtio budalu – dobaci Gats grubo.

– Ne brini se ništa, jak je kao bik. Brzo će se osvestiti, videćeš i sam.

I zaista, nije prošlo ni pet – šest minuta, a Urban je otvorio oči. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se seti šta se dogodilo.

– Slušaj me dobro, momče! – obratio mu se krčmar ljutito. – Ako hoćeš, možeš slobodno da se vratiš u postelju, možeš da ležiš i ne dižeš se danima, ali budi siguran da će doći po tebe. I da ti kažem još nešto, rođače! Nemam pojma odakle je Holidej saznao da si ubio rančera, ali zna da si to učinio. Gats je bio na Kejnovom ranču i lično čuo kako Holidej o svemu ovome govori gospođici Ines. Mi ne znamo tačno gde je ovaj prokleti revolveraš, ali postoje samo dve mogućnosti: ili je još na Kejnovom ranču ili je krenuo ovamo. Eto... treba li još nešto da ti kažem?

– Ne, to je dovoljno. Ako je tako, onda mi ne preostaje ništa drugo nego da bežim.

Okland nabra obrve.

– Bojim se da je za to kasno, momče. Ako bolje razmisliš, shvatićeš da postoji samo jedan način da rešiš ovu stvar. Na drumu prema ranču ima nekoliko zgodnih mesta gde možeš odlično da se prikriješ. Jedan metak i problem je rešen.

Urban ustade sa stolice.

– Dobro, a šta posle? Sada ona ženska sve zna.

Krčmar se izveštačeno nasmeja.

– Sa tom ženom ćemo uvek izaći na kraj. Ti samo sredi Holideja, a ostalo je moja briga.

Džim Urban nije bio u potpunosti ubeđen, ali mu ništa drugo nije preostalo. Ipak je morao da pokuša da lik-

vidira Holideja. Zato je kratko klimnuo glavom i izašao u noć.

* * *

Nekoliko milja od ranča Dok Holidej je skrenuo prema udolini. Tu je namjeravao da ostane do jutra i pokušao da pronađe Hornove tragove, iako je bio gotovo siguran da je razbojnik odjahao u El Paso. Osim toga, postojao je još nešto. Ako je bandit stigao u grad i obavestio pajtaše o svemu, bilo je gotovo sigurno da će mu postaviti zasedu. A po danu je bilo mnogo lakše otkriti prikrivenog neprijatelja.

Sati su prolazili i uskoro se na istoku pojavila bleđa svetlost novog dana.

Holidej je ustao, osedlao konja i krenuo. Tragove je bilo vrlo lako otkriti. Naime, ždrebac je u žestokom galopu grabio napred tako da su mu se kopita duboko zarivala u tle. Nekoliko milja ih je sledio i kada se uverio da je bandit odjahao u El Paso, ponovo je skrenuo sa puta.

Nastavio je veoma sporo napredujući pošto je bio siguran da ga pritajeni neprijatelj negde vreba. Uostalom, to mu je govorio instinkt koji ga nikada do sada nije prevario.

Ipak, sve se odigralo tako munjevito da je skoro nastradao. Samo što je pojahao kroz neku udoljicu, začuo je rzanje konja. Njegov konj je odmah „odgovorio“, i u istom trenu začuo se pucanj. Metak mu je prozviždao pored same glave i izbacio ga iz sedla. I zaista, na rastojanju od oko tridesetak jardi nalazio se strelac u zasedi.

Videvši Holideja kako pada, ispustio je trijumfalan zvižduk.

Iskusni Holidej se povukao u zaklon koristeći visoku travu. Mirno je čekao dalji razvoj događaja, znajući da čovek u zasedi neće tu dugo i ostati.

I nije se prevario. Po načinu na koji je Holidej pao, Urban je zaključio da je njegov hitac bio smrtonosan.

– Baš dobro, ako si nestrpljiv, momče – promrmljao je Holidej. – Tako ću te dobiti živog, jer mi to najviše odgovara...

I konačno, Džim je napustio svoje mesto u zaklonu držeći pušku pod pazuhom. Uskoro se približio Holideju toliko da ga je ovaj mirne duše mogao ustreliti. No, ovaj to nije želeo. Napravio je mali krug i pojavio se pred Urbanom kao da je iznikao iz zemlje.

Prestravljen, mladić je zastao kao ukopan, nesposoban da mrdne prstom.

– Baci oružje! – naredio je Holidej ledenim glasom.

Urban je u prvom trenutku hteo da poslušati. A onda, kao da ga je obuzeo neki čudan talas. Zažmurio je i na njegovom kraju video vešala. Moram ići na sve ili ništa, pomislio je i munjevito ispravio pušku uperivši je na mrskog neprijatelja.

Pucanj je zagrmeo i Dok se u poslednjem trenu bacio u stranu. Još u padu, kolt mu je sevnuo s boka i izbacio užareni plamen.

Urbanove ruke su se otvorile i puška je pala na tlo. Iako je osetio žestok udarac u grudi, on je ostao da stoji jedva primetno se klateći tamo-amo. Nije osećao nikakav bol, samo grmlja-

vinu u ušima. Isto tako, nije bio svestan činjenice da mu kolena klecaju i da lagano pada na zemlju. Jedino je shvatio da ne vidi više omraženog Holideja, da je nestao kao izbrisan... Iznad njega se prostiralo samo beskrajno nebesko plavetnilo.

Ipak... Evo, pojavio se pored njega, čučnuo i otkopčao mu košulju. Nekoliko sekundi mu je posmatrao ranu i ponovo ga zakopčao. Tu jednostavno više nije moglo da se pomogne.

– Zbog čega si pucao na rančera Kejna? – upita Džordžijanac muklo.

Urban je prvo hteo da mu odbrusi, a onda se setio Oklanda koji ga je oterao u smrt i koji je sve ovo zamesio...

– Reći ću, zaista... – promućao je. – U stvari, trebalo je da likvidiram... glasnika koji je krenuo za Vičitu. Pogrešio sam, ubio pogrešnog... Bil je hteo...

Nije mogao da nastavi. Začulo se samo tiho krkljanje, glava mu je klonula i Džim Urban se preselio na onaj svet...

* * *

Kao i uvek oko podneva, u glavnoj ulici El Pasa bilo je veoma živo. Mnoštvo kola je stajalo pred trgovinama, a pomoćnici su veselo žagorili tovarući na njih robu. Lake dvokolice kotrljale su se kroz prašinu, a ljudi su se šetali i žurili za svojim poslovima. Što se tiče poštanske kočije iz Islete, još je stajala pred stanicom pošto su vozači menjali konje.

Bio je to svakodnevni prizor. Ipak, u atmosferi ovoga grada lebdelo je nešto što je građane pritiskivalo kao mora. Iz saluna je dopirala galama, ali je malo ljudi na to obraćalo pažnju.

Odjednom je na ulici zavládala tišina. Bilo je zaista neobično i gotovo nestvarno, kao na groblju. Sve oči su bile uprte u jahača koji je upravo skrenuo u glavnu ulicu vodeći sa sobom još jednog konja. Bio je to Dok Holidej, a njihovu pažnju privuklo je telo koje je Džordžijanac prebacio preko leđa drugog konja. Bilo je to telo Džima Urbana, rođaka bogatog Bila Oklanda. Svima je bilo jasno šta je to značilo za mir u njihovom gradu. No, zar je u El Pasu ikada moglo biti mira? Ti dani su odavno prošli i nije bilo izgleda da se ponovo vrate. Evo, sada je taj prokleti revolveraš dovodio novu žrtvu.

U El Pasu niko do tada nije mario za Džima Urbana, mladića sa pacovskim licem i rođaka omraženog Oklanda. No, sada se to promenilo. Mladić odavde, Džim Urban, bio je mrtav, a ubio ga je ovaj čudni stranac, Dok Holidej.

Džordžijanac se zaustavio ispred šerifove kancelarije i bešumno skliznuo iz sedla. Dok je uzde oba konja prebacivao preko prečke, na vratima se pojavio šerif.

– Rekao sam vam da napustite grad, Dok. Prokletstvo... ko je taj mrtvac?

– Ubica – glasio je kratak odgovor.

– Ubica? Rekoste ubica? – ponovio je čuvar zakona začuđeno. – Ja samo

vidim da je on ubijen. Gde ste našli leš? Zna li ko ga je ubio?

– Ja sam ga ustrelio.

Ben Heli iznenađeno zastade. U prvom trenutku nije mogao da se pribere, a nekolicina građana koji su se u međuvremenu tu skupili, počese da žagore.

– Zbog čega ste ustrelili ovoga čoveka? – upita Heli, s mukom suzdržavajući ljutnju.

– Zbog toga što je on to isto radio i sa mnom. Dakle, u samoodbrani.

– Možete li to da dokažete?

– Tvrdim da je to istina. Drugih dokaza nemam.

Ljudi na ulici se zgledaše i počese da odmahuju glavom.

Šerif zabaci šešir na potiljak.

– Vi, dakle, ne možete da dokažete to što tvrdite?

– Ne, rekao sam vam već da nemam drugih dokaza.

Ben Heli proguta pljuvačku. Odakle sada da počne?

– Pomenuli ste da je on ubica? – dobacio je.

– Jesam.

– A koga je ubio?

– Likvidirao je rančera Tarosa Kejna.

Ovo je bila prava eksplozija. Ljudi su se u čudu zgledali, okrećući glavu čas prema Holideju, a čas prema nepomičnom Urbanovom telu. Za to vreme šerif se preznojavao i po stoti put proklinjao dan kada je stigao u Vičitu.

– Dakle, on je ubio rančera? Imate li dokaza za to? Na žalost, on više ne može da govori...

– I ne mora... – prekide ga Dok mirno. – Drugi će govoriti.

– A ko to, ako smem da pitam?

Holidej odmeri šerifa od glave do pete.

– Ono što ću reći nije za svačije uši.

– Uđite u kancelariju – dobaci Heli nevoljno.

Dok klimnu glavom i pođe prema vratima, ne obazirući se na ljutite komentare prisutnih građana.

Čim su ostali sami, Dok reče s gorčinom u glasu:

– Samo da znate da ću prvom jutarnjom kočijom napustiti grad, mister Heli. Dosta mi je da zbog vas stavljam glavu u torbu.

Mladić je zaustio nešto da kaže, ali mu Dok nije dao priliku.

– Čekajte, nisam završio. Pobrinite se da razbojnici ne ubiju gospođicu Ines. Ona zna ime ubice, ali zna još mnogo toga što bi moglo da ih kompromituje. Sada vam više nije potrebno da me terate iz grada, šerife. Evo, obaveštavam vas da odlazim sutra u pet!

Rekavši to, okrenuo se i bez pozdrava napustio kancelariju.

Dan se bližio kraju i prve tamne senke nadnele su se nad grad na velikoj reci.

Heli je bio sam u kancelariji. Celo popodne je proveo kraj prozora motreći na salun. Jedino što je uspeo

da otkrije bila su dva tipa na salunskom prozoru koja su povremeno motrila na njegovu kancelariju. Odmah je video da se ne radi ni o Hornu ni o Oklandu, što je značilo da su razbojnici doveli pojačanje. A on, iako šerif i čuvar zakona u gradu, nije imao pored sebe nijednog čoveka.

Noć se već uveliko spustila na grad, pa je bilo besmisleno i dalje dežurati pored prozora. Zato je upalio lampu, spustio se na klupu i stavio ruke pod glavu. Ležao je tako oko jedan sat, a onda ga je iz dremeža trglo kucanje na vratima.

Brzo je skočio sa klupe, ali na pragu je već stajao Gats Horn. Podrugljivo ga je odmerio držeći kolt u ruci.

– Pa, šerife, kako se osećaš sada kada znaš da tvoja senka sutra ujutru napušta grad?

Heli se lecnu. Prokletstvo, kako je ovaj lupež saznao da Holidej sutra odlazi? Međutim, nije reagovao, znajući da bi Horn uživao kada bi i naslutio da je malo zabrinut.

– Vraška stvar, zar ne? – nastavio je razbojnik cinično. – Izgleda da u celom El Pasu niko nije spreman da za šerifa Helija izvuče oružje iz futrole. Dakle, šta da činim sa tobom, policajče? Mogao bih hladnokrvno da te ustrelim i ne verujem da bi se neko potresao. Međutim, to Gatsu Hornu ne bi pričinilo zadovoljstvo. Nego, nešto bolje mi je palo na pamet. Dragi šerife, čekam te sutra ujutro u šest, tačnom na kraju glavne ulice. Tu tvoju zvezdu možeš ostaviti ovde pošto se

radi o dvoboju revolverima – dobacio je Horn i bez reči izašao napolje.

Ben Heli je seo na stolicu i ostao tako nepomično da sedi. Izgleda da je počela najduža noć u njegovom životu. Sedeo je tako i sedeo, a onda je negde pred ponoć odjednom ustao, stavio opasač i šešir i izašao napolje. Hitro je prešao preko ulice i ušao u salun „Rio“. Za šankom su stajala samo dva pijana kauboja.

– Da li je Dok Holidej u svojoj sobi? – upitao je tiho.

Krčmar je potvrdno klimnuo glavom i pokazao palcem nagore.

– Druga vrata desno.

Heli se popeo uz stepenice i pokušao na druga vrata desno.

– Uđite – čuo se iz sobe jasan glas.

Otvorio je vrata i našao se pred uperenom cevi revolvera.

– Ah, to ste vi! – konstatovao je Holidej i sa dosadom odložio oružje.

Na stolu je gorela mala lampa i ispunjavala sobu bledom svetlošću.

– Dok, Gats Horn me je izazvao na dvoboj, sutra u šest ujutru, na kraju glavne ulice, tačno na mestu gde se skreće za Isletu.

– Šta me se to tiče, šerife?

– Biće to nepravedna borba, Dok. On neće biti sam – kazao je, a onda napravio pauzu, jer mu je bilo izuzetno teško da izgovori sledeću rečenicu. – Hoćete li da mi pomognete?

– To je vaša, a ne moja briga, šerife. U pet ujutru odlazim odavde – odvratio je Džordžijanac ledeno. – A sada me pustite da spavam.

Ben Heli se okrenuo i bez reči izašao iz sobe.

* * *

Dva minuta pre šest, šerif iz El Pasa zalupio je vrata kancelarije i ukočenog koraka krenuo preko glavne ulice. Na njenom severnom kraju već je stajao Horn, spreman za obračun. Zraci izlazećeg sunca odbijali su se od srebrnog veza na njegovom boleru i goreli kao vatra na krupnim zlatnim mamuzama.

Šerif je zastao na jedno dvadesetak jardi ispred njega.

– Da li si napisao testament, Heli?

– Počinji, razbojniče! – odbrusio je ovaj.

U tom trenutku odjeknuo je pucanj i to pre nego što su učesnici u dvoboju uopšte dodirnuli oružje. Trenutak kasnije, u ulici je nastao pakao. Iza jednog zaklona je posrćući izašao Bil Okland, a onda se posle dva – tri koraka sručio se na zemlju.

Videvši to, Horn se bacio u stranu i nanišanio na Kelija. Međutim, jedan odlučan glas zadržao ga je u mestu.

– Ovde sam, Horne.

Razbojnik je okrenuo glavu i kod razrušenog zida ugledao Džordžijanca čiji je kolt bljuvao vatru. Nije se ni osvestio, a na drugoj strani ulice su se začula dva oštra i bolna krika. Ovoga puta, Tom i Bad Spenser koji su čekali u zasedi bili su smrtno pogodeni.

Horn se uz magnovenju pribrao i nanišanio na Holideja.

Kucnuo je čas sukoba.

Džordžijanac nije mogao da bira. Reagovao je munjevito i kao i mnogo puta do tada mogao da vidi zaprepašćeno lice svoje žrtve pogođene tačno u srce.

Ben Heli je piljio u kockara kao u avet, nesposoban da proslovi i jednu jedinu reč. Za to vreme Dok je mirno napunio kolt i gipkim korakom produžio niz ulicu. Jedan čas kasnije odjahao je iz grada, istom ulicom koja se iza poslednjih kuća pretvarala u prašnjav drum. Grupa ćutljivih građana pratila ga je pogledom sve dok nije nestao na horizontu.

* * *

Dan kasnije prerijom je jahao čovek u tamnom kariranom sakou, pantalonama svetlogolubije boje i snežnobeloj košulji. Bio je tako elegantan i ponositog držanja da je izgledalo kao da je izašao iz neke čuvene mondenske kuće u Sent Luisu i Nju Orleansu. Niko ne bi poverovao u činjenicu da je jahač proveo noć u nekoj usputnoj drumskoj krčmi.

Naravno, bio je to čuveni Dok Holidej koji je jahao lagano, ne požurujući konja, divnog ždrepcu koji je kaskao prerijom prošaranom razbacanim vulkanskim stenama i retkim drvećem.

Dan je bio vedar, ali ne previše vruć, pa je Dok nameravao da jaše sve dok ne stigne do jednog gradića koji se nalazio u blizini. Jahao je istim tempom ne znajući da je istovremeno postao predmet pažnje čoveka koji ga je sa udaljenosti od oko kilometar pažljivo

pratio dvogledom, sakriven između stena.

Pažnju čoveka Dok je privukao iznenađeno, odnosno u trenutku kada je on sam hteo da stavi u džep svežanj novčanica prethodno izvađenih iz novčanika od mrke kože. Novčanik je sada ležao nedaleko od leša položenog u plitko iskopan i još nezatrtan grob.

– Prokletstvo...! – promućao je.

– Izgleda da ovaj policijski pas nije sam! – uskliknuo je, a zatim žmirnuo i podigao ruke zaklanjajući se od sunca.

– Ipak, suviše je daleko da bih video o kome se radi. No, svejedno, Marfi Mak Lin nikada ne ostaje dugo tamo gde je vruće!

Hitro je vratio u korice nož kojim je kopao grob i požurio prema konju. U jednom skoku se našao u sedlu i ispod oka okrznuo nesahranjenu žtvu. Ali, nije želeo da se zadržava, pa je brže – bolje poterao konja između stena, ka gomilama kamenih gromada između kojih je nestao.

Tako je izmakao Doku Holideju koji je nekih desetak minuta kasnije stigao na mesto događaja. Ugledavši plitko iskopan grob i leš u njemu, on zategnu uzde i pažljivo osmotri okolinu. I tek kada se uverio da je ubica ili onaj koji je iskopao grob pobegao sa mesta zločina, odlučio je da pride.

U plitkom grobu ugledao je mladog čoveka bledog lica u odelu kakvo su obično nosili trgovački putnici. Košulja na grudima bila je krvava i kada se malo bolje zagledao, Dok je video da je čovek pogođen na dva mesta. Ipak mu je opipao puls, ali

bez rezultata. Čovekovo srce davno je prestalo da kuca.

Za trenutak se zamislio pitajući šta da radi. Naseljeno mesto bilo je blizu i po pravilu leš je trebalo odneti šerifu. No, postavljalo se pitanje da li je u najbližem mestu uopšte bilo šerifa. Osim toga, nositi leš na konju ispred sebe nije bila nimalo prijatna stvar. Dakle, ubijeni je morao ostati tu gde je. Rukama je zatrpao grob i preko mekane zemlje navaljao nekoliko krupnih komada stene, a onda sa malo vode iz čaturice oprao ruke. I kada je već bio spreman da pođe, po navici se osvrnuo oko sebe i na usamljenom busenu trave primetio kožni novčanik. Otvorio ga je i ugledao legitimaciju sa slikom. Kada je malo bolje zagledao dokument, iznenađeno je podigao obrve. Naime, ubijeni je bio detektiv Pinkertonove detektivske agencije. Nedaleko od novčanika ugledao je i kartu iz paketa za poker i odmah video da je obeležena. Neko je tu izgubio „keca pika“, a najverovatnije da se radilo o samom ubici. Jer, bilo je gotovo nemoguće da je detektiv Pinkertonove agencije igrao obeleženim kartama. Ubica je, dakle, bio i kockar.

Stavio je kartu i legitimaciju u džep i poterao konja ka stenovitim gromadama. Posle pola sata na prostranoj visoravni ugledao je krovove udaljenih kuća.

Šaćica posivelih trošnih drvenih zgrada sa ponosom je nosila ime

Fort Morgan. Tu se, u stvari, nalazilo tridesetak kuća, dva saluna, dve trgovine i jedna šerifska kancelarija. Celo mesto bilo je ograđeno drvenim zidom, jer je Fort Morgan nekada bio vojno utvrđenje. Naravno, glavna ulica široka i prašnjava bila je centar i glavno mesto svih zbivanja.

Mesni šerif zvao se Pat Nilsen. Bio je to umoran, star čovek pogurenog hoda i lica unakaženog ožiljcima od velikih boginja. Zvezdu je nosio već dugi niz godina, ali mu taj posao nije teško padao pošto je dane provodio ljuljajući se u stolici i odbijajući dimove iz velike lule. Predveče bi se obično povlačio u „Sims“, salon – staru zadimljenu prostoriju gde se obično prepričavalo ono što se desilo u gradu i pokrajini. To nisu bile nikakve uzbudljive priče jer se, istini za volju, u Fort Morganu i okolini nije ni događalo nešto stvarno uzbudljivo i interesantno.

Toga dana, sunce je zaslepilo olovnosive oči čoveka koji je iz pravca juga žurno grabio prema gradu. Bio je to Marfi Mak Lin, kockar i ubica.

Pat Nilsen je primetio jahača, ali nije mogao ni da nasluti kakve mu nevolje donosi ovaj stranac. I Vil Sims ga je spazio, sedeći ispred vrata svog saluna i dosađujući se pošto u toku dana gotovo da i nije bilo gostiju. Ustao je sa stolice tek onda kada je stranac vezao konja za prečku.

Posetilac je prvo pažljivo osmotrio ulicu, pa tek onda zakoračio na stepenice.

– Jeste li u prolazu? – upita Sims ljubazno.

Mak Lin je palcem zabacio šešir na potiljak i obrisao čelo. Vrućina je bila strašna i suša je vladala već danima. Na pašnjacima Kolorada trava se sasušila, a korita reka bila su gotovo prazna.

Ipak, nije u pitanju bila samo žega. Mak Lin je bio ubeđen da mu je neko za petama, samo nije znao o kome se radi. Zbog toga je rešio da ostane u Fort Morganu sve dok ne sazna ono što je želeo.

– Ostaću neko vreme – odvratio je što je kraće mogao.

Ponovo je pogledao niz ulicu, a onda izvadio iz džepa pribor za pušenje i vešto savio cigaretu. Iz razmišljanja ga je prenuo krčmarev glas.

– Očekujete li nekoga?

Ubica iz Teksasa se okrenuo.

– Ja? Kako vam je tako nešto palo na pamet?

Sims se samouvereno nasmeši.

– Ako neki stranac stigne u grad i onda stalno gleda niz ulicu...

– Šta onda? – obrecnuo se Marfi.

Krčmar je slegnuo ramenima. Neprijatno lice stranca i njegov ton nisu mu se svideli. Zato je rešio da ne „zateže“ stvar.

– Ništa, ništa... – brzo je odvratio.

– U tom slučaju, ne morate da govorite gluposti – ljutnu se Mak Lin i odbi dim.

Istoga časa šerif koji je sedeo na suprotnoj strani ulice, ustao je iz svoje naslonjače. Želeo je malo da osmotri stranca pošto je Fort Morgan bio mestašce u koje su nepoznati ljudi

retko navraćali. Hitro je prešao ulicu i prišao Mak Linu.

– Šta tražite u našem gradu, mister?

Mak Lin je od njega bio viši za glavu. U trenu se osmehnuo, a onda ga prezrivo odmerio.

– A šta vas se to tiče?

Nilsen ljutito huknu.

– Mislim da sebi mnogo dozvoljavate, mister. Ja sam šerif...

– Pa šta?!

– Treba da odgovarate na moja pitanja.

Zločinac se grohotom nasmeja.

– Vama je, izgleda, sunčanica udarila u glavu, stranče – odvrati šerif pocrvenevši. – Možda biste mogli da se okrepite jednom čašicom.

– Možda – odvrati Mek Lin iskezivši se. Odmah zatim, osmeh mu je nestao sa lica, jer je čuo potmuli topot kopita. Još uvek nije mogao da vidi jahača pošto mu je ograda zaklanjala vidik. Međutim, pretpostavljao je da se radi o čoveku koga je spazio u preriji...

No, Marfi Mek Lin je bio u zabludi. Jahač koji je upravo dolazio nije bio Dok Holidej, već traper Endi Parker koji je svratio u Fort Morgan sasvim slučajno, jer je konj počeo da mu hramlje. Bio je to snažan čovek četrdesetih godina, očeličen životom u divljini koju je voleo najviše od svega. Sa planina je silazio samo kada je morao, jedva čekajući da se što pre vrati u divljinu. Lice mu je bilo opaljeno suncem i prilično dobroćudno, kožno odelo pohabano, isto kao i stare visoke čizme kojima su nedostajale mamuze.

Zaustavivši se ispred saluna, kliznuo je iz sedla i pomilovao životinju po grivi. Ugledavši čuvara zakona, prineo je ruku obodu šešira i upitao:

– Imate li kovača u gradu, šerife?

Ovaj klimnu glavom.

– Imamo, jednog, kuća mu je dole na kraju ulice.

Parker je odmah hteo da krene, ali je primetio čudan Mek Linov pogled. Zbog čega ovaj čovek tako pilji u njega? Ne, nije mogao da se seti da ga je ikada ranije video.

Ovaj ga je još nekoliko trenutaka gledao pravo u oči i tek onda upitao:

– Odakle dolazite?

– Šta vas se to tiče? – odvratio je traper odsečno.

– To bih i ja voleo da znam – dobacio je šerif.

Mak Lin je i dalje odmeravao Parkera, ne obraćajući pažnju na šerifovu upadicu. Bio je uveren da je baš on čovek koga je video na pašnjaku nedaleko od grada, odnosno, nedaleko od mesta na kome je nameravao da sahrani svoju žrtvu.

Za to vreme, traper je uhvatio konja za uzdu i poveo ga mrmljajući:

– Svašta... zaista. Baš ima radoznalih ljudi...

– Ko je ovaj čovek? – upita šerif zamišljeno.

– Ne znam – odvratio je krčmar. – Nikada ga ranije nisam video.

Ubica je ćutao ne znajući šta da radi. A onda? U trenutku mu je pala na pamet paklena ideja.

– Ako se ne varam, tog čoveka sam već negde video – kazao je mirno.

– Ustrelio je nekog dve milje južno od grada.

– Kada se to dogodilo? – dobaci šerif nestrpljivo.

– Ne znam tačno, možda pre jedno dva sata.

– I to tek sada kažete?

– Šta me se tiče? Ja nisam šerif niti mi je to posao. Uostalom, ubica se tek sada pojavio.

Nilsen je mrzovoljno dunuo kroz nos. Trebalo mu je vremena da se snađe.

– Možete li vi tako nešto da dokažete, čoveče?

– Šta?

– Pa to, da je ovaj čovek koji je tražio kovača nekoga ubio.

– Šta to znači „dokazati”? U tom slučaju, najbolje bi bilo da pitatate mrtvaca, pošto će vam on dati pravi odgovor.

– Nije loša ideja – zacerekao se krčmar zlorado. Naime, on baš nije trpeo šerifa Nilsena i uvek se sa njim „prepucavao”.

– Vas ništa nisam pitao! – brecnu se na njega Nilsen.

Krčmar prkosno podiže bradu.

– Mogu da govorim kad mi je volja, mister. Vi mi to nećete određivati. Uostalom, reklo bi se da imate važnijeg posla, zar ne? Ubica vam se šeta ispred nosa.

Nilsen proguta pljuvačku. Nije mu se dopadalo što Sims kritikuje kako on obavlja svoju dužnost, posebno što to čini pred stranim čovekom. Ne, ne, to mu se nikako nije dopadalo.

U međuvremenu su Mak Lin i krčmar ušli u salun. Sims je natočio

razbojniku punu čašu i smešeci se, pružio mu preko šanka.

– Evo, probajte najbolji viski u gradu!

Ovaj ju je ispraznio za tren i, vraćajući čašu, kratko dodao.

– Još jedan.

– Taj ćete platiti.

Vil Sims nije bio tvrdica, ali bio mu je potreban svaki cent kako bi platio zakupninu za salun. Naime, kuća sa lokalom pripadala je Hanku Vanliju, najbogatijem čoveku u Fort Morganu koji je bio i vlasnik konjušnice i dve postojeće trgovine i koji je pre nekoliko godina sagradio gradsku većnicu, najlepšu zgradu u mestu. Svi stanovnici su ga smatrali nekrunisanim kraljem grada. Bio je, mršav star čovek koji se pored svog bogatstva bavio i zelenašenjem, to jest pozajmljivanjem novca sa visokim kamatama. Svako ko mu ne bi vratio dug na vreme doživljavao je teške trenutke, jer je Vanli bio prijatelj sa sudijom Reganom tako da se često događalo da su ljudi dospevali u zatvor za svega nekoliko sati.

– Ne brinite, platiću i prvu – dobacio je Mak Lin i stavio na šank novčanicu od sto dolara.

Krčmar zakoluta očima.

– Oh, mister! To... to jednostavno ne mogu da vam promenim.

Razbojnik veštim pokretom ruke vrati novčanicu u džep. Pronašao je nešto sitnine i stavio na šank kako bi platio piće.

– Ovde neću dugo ostati – promrm-ljao je, pomislivši na to da sam nema

šta da traži u mestu u kome krčmar nema da mu promeni novčanicu od sto dolara.

Međutim, želeo je prvo da se oslobodi čoveka za koga je bio uveren da ga prati. Istina, taj tip nije ličio na detektiva, ali ti lupeži su znali da se preruše kako bi zbunili protivnika. Prvo će ga poslati na vešala, a onda će biti slobodan. Zadovoljno se nasmešio, jer je do sada uvek uspeo da se izvuče. Već toliko puta je bio mudriji i bistriji od onih koji su nosili zvezdu.

Naravno, ubica nije ni slutio da mu je ovoga puta za petama neko ko je bio daleko mudriji i lukaviji ne samo od njega, nego i od mnogih šerifa sa kojima je imao posla. Naravno, nije se radilo o bezazlenom traperu Endiju Parkeru, nego o čoveku sazdanom od mnogo tvrđeg materijala – neverovatnom Doku Holideju.

* * *

Šerif Nilsen je mrzovoljno uzdahnio i krenuo. Bio je prilično neraspoložen kao i uvek kada je morao da obavi neki neprijatan posao. I sada je pred njim bio baš takav zadatak: trebalo je ispitati, a možda čak i uhapsiti došljaka koga je drugi došljak optužio za ubistvo.

I sve je to morao da obavi za četrdeset dolara mesečno.

Ali, nije imao izbora, odnosno, nije mogao da se ogлуši o optužbe ma koliko mu se prvi došljak činio nepouzdanim. Ubistvo se svugde smatralo teškim zločinom, pa čak i ovde, na

dalekom Divljem zapadu, jedan šerif je u vezi s tim morao da reaguje.

Trapera je zatekao u dvorištu konjušnice. Pomagao je kovaču da namesti potkovicu i nije obratio pažnju na šerifa koji je stao pored njih držeći jednu ruku na dršci revolvera. Tek kada ga je lagano kucnuo po ramenu, snažni lovac se okrete i pogleda ga.

– Hej, zar ne vidite da me ometate? – povikao je i tek tada primertio zvezdu na šerifovoj košulji. – Šta hoćete? – upitao je nestrpljivo.

– Treba da pođete sa mnom da date izjavu i... još ponešto.

– Zbog čega? – upitao je oštro, ne puštajući konja.

– Osumnjičeni ste za ubistvo – rekao je šerif kratko.

Traper je pogledao u kovača, a zatim u bogatog starog Vanlija koji se u međuvremenu pojavio na dvorištu.

– Recite mi, ljudi, jeste li za šerifa u ovom gradu postavili ludaka?

Vanli odmahnu glavom.

– Ne, nije ludak, jer bi mi u protivnom do sada već platio dugove.

– Ako neko ovde treba da postavlja pitanja, onda sam to ja! – uzviknuo je Nilsen.

– Zabluda – prokomentarisao je Vanli.

U isto vreme šerif je uhvatio Parkera za jaknu i povikao:

– Uhapšen si!

To šerif iz Fort Morgana nije trebao da učini. Traper ga je svojim snažnim rukama zgrabio i podigao uvis. Držao ga je tako dok se ovaj koprcalo kao riba na suvom.

– Odmah da ste me pustili! – besneo je pokušavajući da se oslobodi.

– Učiniću to kada budem hteo, odnosno, kada mi objasnite kako ste uopšte došli na takvu ideju da me optužite?

Videvši da nije dorastao protivniku, šerif shvati da mora da popusti.

– Reći ću vam, ali me prvo pustite.

Dobročudni traper klimnu glavom i spusti ga na zemlju. Praveći važno lice i popravljajući košulju, šerif se nakašlja.

– Onaj stranac koga ste videli pred salunom tvrdi da ste ustrelili čoveka.

Traper se uozbiljio i prebeledeo.

– Šta to govorite? Ja ustrelio nekoga?

– Tako on tvrdi.

Parker spusti nogu svog konja i prasnu.

– E, to ćemo još videti! – odvratio je i krenuo prema izlazu.

– Ne, čekajte! – viknuo je šerif za njim. – Samo ćete navući nevolju nas-ebe!

Traper odmahnu rukom.

– Baš zato i hoću da raščistim stvar – odgovorio je hladnokrvno. – Ne dozvoljavam da me bilo ko sumnjiči!

* * *

Snažni Parker je ljutito gurnuo pokretna leptir vrata i ušao u salun. Zastao je za trenutak i osmotrio jedinog gosta koji je stajao pored šanka. Bio je to stranac koga je po dolasku video pred salunom.

Krčmar Sims je shvatio situaciju i odmah naslutio da će doći do puškaranja.

– Oh, ovaj je ljut! – došapnuo je Mek Linu. – Možda je bolje da ga ostavite na miru...

Mak Lin nije obratio pažnju na ove reči. Prkosno je isturio bradu odmeravajući traperu svojim olovno-sivim očima. Desnica mu je već počivala na dršci kolta.

Parker je i dalje stajao ispred drvenih vrata, raširenih nogu i u stavu za obračun. Bio je siguran u sebe, jer je do sada u životu mogao da izađe na kraj sa medvedima, pumama, kojotima, pa čak i orlovima. No, ovoga puta pred njim se nalazila daleko najopasnija zver u ljudskom obličju, hladnokrvni ubica, Mak Lin.

– Zašto ste me lažno optužili kod šerifa, stranče? Šta imate protiv mene?

– Ja vas nisam optuživao.

– Kako niste, kada ste me nazvali ubicom?

– To je lako objasniti. Vi jeste ubica.

Istog trenutka Endi Parker je izgubio kontrolu nad sobom. Potegnuo je kolt iz opasača, ali Mak Linov metak je bio brži. Začuo se samo kratak prasak, traper se uhvatio za grudi i pao na pod kao kamen. Njegovo snažno telo ostalo je da nepomično leži na podu prljavog saluna, daleko od divljih planina i plavog neba koje je toliko voleo.

Njegov ubica je hladnokrvno vratio revolver u futrolu.

– Videli ste da je prvi potegao – rekao je krčmaru.

Sims je grčevito razmišljao. Mrtav čovek mu više ne može ostaviti ni probušeni cent u kasu, nasuprot ovog koji je stajao pred njim i koji je imao novac. I zato je, iako mu stradali nije ličio na razbojnika, pogledao Linovo mangupsko lice i mirno odvratio.

– Video sam.

– U redu, recite to i šerifu kada se bude pojavio – dobacio je ubica, zgrabio flašu viskija sa šanka i sam sebi sipao piće.

Krčmar ga nije sprečavao. Pogledao je u čoveka ispred sebe i bez dvoumljenja zaključio da se radi o hladnokrvnom ubici i revolverašu. Osetio je kako ga sve više obuzima strah...

Baš tada je u salun ušao šerif i odmah pogledao u nepomično telo na podu.

– Ko je ovo učinio? – upitao je oštro.

– Ja – odvratio je Mak Lin.

– Vi, dakle, priznajete?

Teksašanin se osmehnu.

– Da li je možda trebalo da dozvolim da me ubije?

– To niko ne kaže – ispravio se Nilsen. – Znači, vi tvrdite da ste pucali u samoodbrani?

– Da, baš tako, a za vas bi bilo bolje da to prihvatite – odbrusio je Mak Lin preteći.

– Čovek je vraški brz, šerife – dobaci Sims. – Video sam to svojim očima.

Nilsen se nije ni okrenuo.

– Ništa te nisam pitao, Simse.

– Ali, ja sam vam već rekao da bi bili bolje obavešteni. Konačno, ovo je moja kuća i valjda mogu da pričam...

– Vaša kuća? Baš me zasmekavate! Svi znaju kome ovo pripada i...

Prepirku je prekinuo stari Vanli koji je laganim korakom ušao u salun.

Spazivši ga, Bil Sims se iznenađeno lecnu. Naime, bogati starac je veoma retko svraćao u salun. Ako bi se to ipak dogodilo, onda je to činio samo da bi „pokupio” zakupninu. Sada nije bilo vreme za to i zato se iznenadio.

Vanli je sada zastao i svojim bledim hladnim očima osmotrio ceo salun. Pogled mu se samo na časak zadržao na ubijenom Parkeru, a onda se obratio šerifu.

– Tako se vi, dakle, brinete za red u našem gradu?

Šerif uzbuđeno zatrepta.

– A šta da činim? Stigao sam prekasno!

– Vi uvek stižete prekasno – zaključio je hladno i okrenuo se na drugu stranu ispitivački posmatrajući Mak Lina.

– Ko ste vi, mister? – upitao je bez okolišenja.

Mak Lin se nasmeja.

– Da možda i vi ne nosite zvezdu ispod kaputa? Jedan hoće da zna šta radim u gradu, drugog interesuje ko sam.... Da ovo bedno naselje nije neki samostan kroz koji se ne sme jahati?

– Naravno da nije – umešao se šerif.

– Ali, to svakako ne znači da odmah morate nekoga ubiti.

Bandit se okret i pokaza na Parkerovo telo.

– Ali, on je bio ubica! Uostalom, to je svojim ponašanjem i dokazao!

Vanli se osmehnu. Kao iskusan čovek i veliki poznavalac ljudi odmah je primetio da stranac ima nečistu savest.

– Izgleda da ste strašno nervozni, mister? – upitao je ispitivački.

Mak Lin shvati da je napravio grešku i da je bio previše nervozan. Zato je požurio da objasni svoju usplahirenost.

– Nisam ni pola sata ovde, a ljudi se prema meni veoma čudno ponašaju. Evo, samo što sam ispio viski, ovaj čovek je ušao i ugrozio mi je život.

Starom se osmeh na licu za tren zaledio.

– I onda ste ga vi ustrelili – dobacio je muklo. – Samo... – dodao je obraćajući se šerifu – zar mi niste rekli da tražite ubicu, Nilsene?

– Jesam, naravno. Evo, ubica leži ovde – odvratio je pokazujući rukom na mrtvog traperu.

Vanli je neko vreme vreme posmatrao usnulo Parkerovo lice, a onda odmahnuo glavom.

– Ne verujem da je on bio ubica. Zločinci tako ne izgledaju – konstatovalao je zamišljeno. – Nego... upravo je jedan jahač stigao u grad.

– Pa šta? – obrecnuo se čuvar zakona. – Valjda i u Fort Morgan mogu da svraćaju ljudi!

– To je tačno, šerife. Stranci su dolazili u naš grad, a činiće to i ubuduće. Samo, ovaj je sa sobom doveo još jednog konja, ali bez jahača.

Nilsen opet zbunjeno zatrepta. Šta li je sada to? Na podu je ležao ubijeni čovek koji je navodno bio ubica, nedaleko od njega je stajao revolveraš koji je, navodno, pucao u „nužnoj odbrani“, a sada je u grad dojahao još jedan neznaniac – valjda da upotpuni misteriju.

– Prokletstvo, kakav grozan dan! – ljutnuo se šerif. – Ipak, ne može se reći da je pridošlica zločinac samo zato što je doveo konja bez jahača!

– Tačno. Ali, u neku ruku je već sumnjiv. Konj bez jahača ukazuje na to da je jahač negde nestao. Svakako treba ispitati gde i kako.

– Do đavola! Kakva priča... izgleda da svako svakog može optužiti da je ubica, a ja treba sve to da raspetljam.

– Pa, krajnje je vreme da i vi zarađite svoju platu – dobacio je krčmar podrugljivo.

– Slažem se – složio se stari Vanli, iako mu Sims nije bio naročito simpatičan.

U ovom razgovoru nije učestvovao četvrti čovek koji je bio prisutan u salunu – ubica Mak Lin. Grčevito je razmišljao ko bi mogao biti ovaj došljak... Da nije ustrelio pogrešnog? Jer, hteli mi to da priznamo ili ne, konj bez jahača već nešto znači... Hmm, da to nije bio konj ubijenog koji mu je pobjegao?

Za to vreme, Nilsen je grčevito osmatrao ulicu. Sada je imao jednog mrtvaca, dvojicu sumnjivih stranaca, od kojih je jedan verovatno ubica. I šta da radi?

Nije imao odgovor na to pitanje, pa je ponovo pogledao kroz prozor.

* * *

Dok Holidej se zaustavio ispred konjušnice, olabavio uzde konja koga je vodio i predao ga konjušaru.

– Čuvajte za sada ovog konja, mister. Daćete ga šerifu, ako ga bude tražio.

Barner obrisa ruke o kecelju.

– A čiji je to konj, mister?

– Jednog čoveka koji sada leži tri stope ispod zemlje – odvrati Dok tiho.

Rekavši to napustio je dvorište, dok je kovač piljio za njim otvorenih usta. Odjednom se trgao, odvezao kecelju i istrčao napolje. Bio je toliko brz da je uspeo da stigne u salun pre Holideja.

Naravno, Džordžijanac je pretpostavio zašto čovek trči, ali šta je drugo mogao nego da preda tuđeg konja. On sam nije žurio da stigne do saluna sluteći šta se sada tamo zbiva. Naime, unapred se užasavao nemilih razgovora koje će verovatno imati sa lokalnim šerifom. Uostalom, to mu neće biti prvi put. Često njegovi postupci nisu shvatani na pravi način pa su sledila pitanja, sumnjičenja i neretko lažne opušbe. Što se ovoga slučaja tiče, konj je jednostavno pošao za njim. Pokušao je da ga otera, ali životinja je bila uporna. Na kraju ju je poveo prema naselju i pošteno predao u gradsku konjušnicu.

Samo je uzdahnio i, stigavši do saluna, lagano kliznuo iz sedla. Pre-

bacio je uzde preko prečke i otresao prašinu sa odeli.

Kraj prozora su stajali ljudi i uzbuđeno slušali konjušara. Odmah su primetili neobičnog stranca, njegovo, gotovo ukočeno lice, ledenoplave oči i elegantno odelo. Bio je nepoznat svima uključujući i Mak Lina, prevejanog razbojnika i ubicu, ali i pasioniranog kockara.

Konjušar je uzbuđeno nastavljao.

– Jeste, kažem vam... Dobro sam čuo. Jasno je rekao da je gospodar onoga konja ubijen. To je...

– Sve ću ja to saznati od njega! – presekao ga je šerif Nilsen, videvši da stranac prilazi vratima saluna.

Odmah zatim vrata su se otvorila i Dok je ušao unutra. Laganim gipkim koracima prošao je kroz prostoriju i stao pored šanka.

– Šta smem da vam ponudim? – upitao je Vil Sims ljubazno, pre toga dobro odmerivši strančevo elegantno odelo.

Dok pogleda nepomično telo trapera koje je još uvek ležalo na podu.

– Ako je moguće, nemojte metak – kratko je uzvratio. – Brendi bi mi bolje prijao.

U međuvremenu, šerif je prišao šanku i bez okolišenja upitao Doka:

– Recite mi, mister, kako ste došli do onog konja?

Holidej ga kratko odmeri.

– Jednostavno. Naišao sam na njega u preriji. Pošao je za mnom i ja sam ga doveo.

– A šta je bilo sa jahačem? Znate li to?

– Jahača sam sahranio pola časa pre nego što sam našao konja.

Mak Lin je momentalno prebledeo, što mu se izuzetno retko dešavalo. Nije rekao ni reč, već je samo posmatrao stranca. Ko je to mogao biti? U svakom slučaju, radilo se o čoveku koji je našao njegovu žrtvu.

I šerif Nilsen je „progutao knedlu“. Dakle, priča koju je lansirao prvi došljak bila je tačna. Istina, ubistvo se desilo van Fort Morgana, ali to mu je ipak nalagalo određene obaveze.

– Hoćete li da kažete da je u našoj pokrajini neko ubijen?

– Tačno, šerife. U pitanju je detektiv Pinkertonove agencije.

– Detektiv Pinkertonove agencije?! Otkud znate?

– Evo šta sam našao na mestu zločina – odvratio je Dok i izvadio legitimaciju iz džepa. Nađenu kartu nemarno je prećutao, slutivši da se njen vlasnik nalazi u okolini. Iako nije želeo da izigrava detektiva, kopkalo ga je da reši misteriju ovog slučaja u koji je, hteo – ne hteo, već bio upleten.

Nilsen je pažljivo pregledao legitimaciju, a onda se upiljio u Holideja.

– Čoveče, vi niste svesni onoga što ste rekli! Tvrdite da ste sahranili čoveka koga je neko drugi ubio i kao dokaz doneli ste ovu legitimaciju! Ali...

– šerif je zastao i odmerio sve prisutne – ubijeni je valjda imao i novčanik...

– Verovatno, ali ja ga nisam uzeo! – prekinuo ga je Dok, znajući na šta cilja.

Šerif se zbuni.

– Kako... kako ste... znali...? Uostalom, šta ako se osećate krivim pa samo želite da zamaglitate istinu?

Džordžijanac otpi gutljaj brendija i pogleda Nilsena pravo u oči.

– Pokušajte da razmišljate logično, mister. Mogao sam privezati konja bilo gde usput i vi bi me dočekali kao i svakog drugog putnika koji prolazi kroz vaš grad. S druge strane, mogao sam vam prećutati sve što sam rekao i tako izbeći sumnjičenje. Možda bih to i uradio da sam ubica i pljačkaš. Ali, ja sam postupio kao pošten i savestan građanin, doveo konja i kazao šta sam učinio. A vi me zbog toga sumnjičite...

– Pa... možda ste sve to uradili znajući da će zločin svakako biti otkriven...

– Kada? Onda kada budem daleko? Kao šta je sada daleko i pravi ubica!? Ne, mister, ostavite se tih gluposti i krenite za ubicom, ako još postoji šansa da ga stignete!

Dok je namerno glasno govorio, iako je mislio sasvim drugačije. Naime, verovao je da je ubica u blizini, ali je želeo da zločinac ostane uljuljkan lažnim osećanjem sigurnosti i da se eventualno nečim otkrije. U stvari, samo se nadao da će se to desiti, mada nije imao nikakav razrađeni plan delovanja.

Izgleda da je jedino Vanli shvatio šta je želeo da kaže.

– Tačno, Nilsene, stranac je u ptavu – kazao je stari. – Ostavi se glupog naklapanja i pokušaj bar jednom da zaradiš platu. A ti, na posao! – obra-

tio se kovaču. Ne plaćam te za to da dangubiš u krčmi!

Čovek je bez reči izašao, a Dok se leđima naslonio na šank. Boravio je u tolikim gradovima Zapada, ali na ovakvu glupu situaciju odavno nije naišao. U sebi je po ko zna koji put prokleo sudbinu koja ga je prosto gurala u neverovatne i opasne situacije. Ipak, ćutke je pijuckao brendi i trudeći se da bude neupadljiv, pažljivo odmeravao prisutne goste u salunu.

Osim trojice pijanaca za koje je odmah procenio da su gradske protuve, pažnju mu je privukao čovek sa crtama lica koje su otkrivale surovu i nasilničku prirodu. Odeća mu je bila obična, opasač i kolt takođe, ali... ipak je na njemu Dok primetio nešto što ga je posebno zainteresovalo. Kada se bolje zagledao video je da je neznaničovo odelo prekriveno finom, sivkasto crvenom prašinom, istom onom koja je pokrivala predeo kroz koji je i sam jahao poslednjih nekoliko časova. Ta činjenica odmah ga je navela da se zapita nije li čovek nedavno bio u preriji, odnosno, baš pored groba u kome je sahranjen nesrećni Pinkertonov detektiv?

Ponovo je pogledao neznaničeve duge i tanke prste i odmah povezao; sivo crvena prašina i kockarski prsti – to je govorilo više od svih reči!

Naravno, sve su to bile sumnje koje je trebalo dokazati. A najbolje bi bilo da proveriti ima li ovaj čovek pri sebi špil karata kome nedostaje „kec pik”? To će moći jedino ako ga privoli da sedni za kartaški sto.

Zato je uzeo bocu, jednu čašu i poneo ih do obližnjeg stola.

– Ovde postaje dosadno – kazao je sedajući. – Kada bi neko znao da odigra poštenu partiju pokera!

Te reči delovale su na Mak Lina kao izazov i sa druge strane, savršeno mu odgovarale kako bi se približio strancu. Tako bi mogao da dozna šta namerava i, ako to bude potrebno, uluči priliku da ga likvidira. Zato se osmehnuo i lagano prišao stolu.

– Možda nisam ništa izuzetno, ali znam da podelim karte – dobacio je. – Šta kažete na nas dvojicu, mister?

Dok namerno zevnu.

– Može, mister, ali ne verujem da u ovoj rupi postoji paket pravih, neobeležanih karata.

Mak Lin se pljesnu po džepu i sedajući za sto izvadi špil.

– Imate sreću, mister, naišli ste na pravog. Evo karata!

Dok ih mirno uze i promeša nekoliko puta. Ovako na brzinu nije primetio „keca pika”, što nije značilo da ga nema, ali je unosilo sumnju.

– Manja deli – dobacio je i igra je uskoro počela.

Posle nekoliko deljenja Mak Lin je bio lakši za stotinu dolara, a Dok je bio sasvim siguran da špil nedostaje baš „kec pik”.

– Čudno – dobacio je u jednom trenutku. – Čini mi se da nedostaje jedna karta.

– Zar? Kako to mislite? Hoćete da kažete da varam? – ljutnu se Mak Lin.

– Ne, to mi ne pada na pamet – odgovori Dok mirno. – Uopšte ne sumnjam u vaše poštenje.

– Ah, tako znači... Pa čemu onda ta priča o jednoj karti?

– Ona zaista nedostaje, ali ne tvrdim da ste njome nešto smerali. Možda ste je jednostavno izgubili...

Mak Lin je gledao u Džordžijanca kao zver spremna na skok. Karte koje je dotad držao u rukama spustio je na sto, a desnu ruku primakao dršci kolta.

– Da. Možda ste je izgubili, a uopšte ne znate gde... – ponovi Dok mirno. – A to može da bude veoma nezgodno...

Revolveraš ga je posmatrao kroz poluspuštene trepavice. Taj čovek je bio opasniji nego što je mislio, što znači da mora biti uklonjen što je moguće pre.

– Vi, dakle, smatrate da sam kartu negde sakrio ili izgubio samo da bih varao u igri? – upita nestrpljivo.

– Smatram da ste je izgubili i da ju je neko mogao naći i to u blizini jednog svežeg groba, na svega desetak milja daleko odavde.

To je bila poslednja kap za živce Mak Lina koji su bili napeti kao strune. Krenuo je rukom ka dršci revolvera želeći da učutka protivnika zauvek. No, ni Dok nije čekao da bude ustreljen. Nogom je odgurnuo sto na napadača čiji se prvi pucanj zario u debelu drvenu ploču. Holidej je ostao nepovređen, ali je morao da uzmakne. To je bilo dovoljno Mak Linu da u dva skoka bude kod vrata i pucajući, jurne napolje. I pre nego što je bilo

ko mogao da ga pogodi, skočio je na leđa najboljeg konja na privezištu i zario mu mamuze u slabine. Životinja je bolno njisnula i jurnula što je brže mogla.

Dok je istrčao na trem i nanišanio, a onda spustio oružje. Nije želeo da rani svog konja, vernog Miga sa kojim je prošao toliko toga. Znao je da će morati uhvatiti begunca na drugi način.

– Ne shvatam šta se desilo – dobacio je šerif koji je istrčao za njim. – Zašto se ovaj čovek toliko ražestio zbog jedne izgubljene karte?

– Nije valjda da još niste razumeli? – dobaci Holidej grubo. – Tu kartu našao sam pored ubijenog detektiva, a ubica je upravo odmaglio!

Nilsen je posmatrao kako jahač nestaje u daljini i glasno uzdahnuo. Ovo je bilo previše za njega i sa jedne strane, bilo mu je drago što je čudni stranac napustio grad.

Još kada bi otišao i ovaj drugi...
Na to nije morao dugo da čeka.

* * *

Doku je u ušima još uvek odzvanjalo Migovo bolno rzanje. Životinja nikada nije osetila oštar dodir metala na svojim slabinama i zato je tako reagovala. On i Mig bili su pravi prijatelji i zato ovaj prokletnik nije smeo da ga ukrade. Jer, nije mu bilo ni na kraj pameti da goni zločinca i glumi šerifa. Ali, konja je morao da vrati i tu nije bilo nikakvog dvoumljenja.

– Uhvatiću te ja, pa makar morao do Meksičkog zaliva... – promrmljao je ljutito. – Čujte, šerife – dobacio je Nilsenu – uzeću konja koga sam doveo pošto ionako nije vaš. U redu?

– Da, samo... Prvo moramo zajedno do sudije Regana. Potpisaćete izjavu i tako...

– Ne idem ni kod kakvog sudije i nemojte da me zamajavate glupim formalnostima! – obrecnu se Dok i krete prema konjušnici. – Ne šalim se i onaj ko pokuša da me zadrži neće dobro proći! – dodao je stavljajući ruku na dršku kolta.

Zbunjen, razočaran i uplašen, šerif Nilsen nije reagovao. Video je kako Dok zamiče prema konjušnici. Nije ni sanjao da će mu se tamo suprotstaviti tvrdoglavi konjušar i kovač Barner.

– Ne mogu vam dati konja, mister – kazao je. – Rekli ste da pripada šerifu. Kada odete Vanli i on...

– Ne želim da se zadržavam i tražim da mi odmah dovedeš životinju...

– U redu, ako tako kažete...

Prošlo je nekoliko trenutaka i Dok je po čovekovim koracima osetio da nešto nije u redu. Podigao je glavu i ugledao izobličeno lice čoveka u čijoj su ruci svetlucale vile. Nije mu preostalo ništa drugo nego da potegne. Metak u rame, jauk i sve je bilo gotovo za nekoliko sekundi...

Dok je napuštao štalu, Holidej je čuo tiho stenjanje pomešano sa ljutitim gundanjem.

– Ako ovaj pobegne, ni meni nema spasa od Vanlija. Uostalom, dužan sam mu za nekoliko meseci...

Za to vreme, šerif Nilsen je još uvek nepomično stajao na tremu. Da, tu više ništa nije moglo da se učini, pomislio je, znajući da će Vanli na njega osuti drvlje i kamenje...

I zaista, bogati starac se istog trenutka pojavio na tremu i počeo da viče.

– Pa to je nečuveno! I ovoga ste pustili da ode, Nilsenu! Vaš kolt je odavno zarđao, izgleda kao i vaš mozak! Odmah da ste skinuli tu zvezdu, čujete li? I ne mislite da ćete se tek tako izvući...

Nilsen više nije želeo da sluša. Lagano je skinuo zvezdu, ostavio je na prozorsku dasku i umornim korakom pošao prema šerifskoj kancelariji. No, pre nego što je sišao sa trema, okrenuo se mirno dobacio.

– Eto vam vaš komad lima, Vanli. Možda ćete ipak naći neku budalu koja će želeći da umre za bezvrednu zvezdu lošeg kvaliteta.

Lagano je prešao ulicu i otišao do šerifске kancelarije. Posle pola sata izašao je sa dve putne torbe. Uzjahao je konja i mirno napustio grad, rešen da se u njega nikada ne vrati.

Sakriveni iza spuštenih zavesa, ljudi su pratili njegov odlazak sa mešavinom različitih osećanja. Ali, svi su morali da priznaju da je miran život Fort Morgana prekinut i da se u vazduhu osećao neki nemir.

Na proplanku je svetlucala mala logorska vatra osvetljavajući lice

dobročudnog Patrika Barnera. Kovač koji je takođe napustio grad do tada nije palio vatru, bojeći se da ne bude otkriven. Međutim, ruka je počela da mu otiče, pa je morao da izvadi metak i spreči trovanje. No, morao je prvo da iskuva nož.

Upravo kada je hteo da zaseče ranu začuo je topot kopita. Odmah zatim, za zemlju ga je prikovao glas Doka Holideja.

– Sedite mirno i bez naglih pokreta! Odmah je poznao poznat „ledeni” glas neobičnog stranca.

– Oh... otkud vi? I šta hoćete od mene?

– Možda samo jednu kafu – odvrati Dok prijateljski. Sada je već prišao bliže, sjahao i olabavio sedlo.

Kovač ga je zapanjeno posmatrao: stranac je delovao prijateljski i opušteno.

– Gde vas je zakačio metak?

– U mišicu.

– Niste mi dali izbora – odvratio je.

– Znam.

– Šta je sa metkom?

– Upravo sam hteo da ga izvadim – odvratio je kovač šapatom. Iako se nedavno glupo suprotstavio ovom čoveku, osećao je da mu on neće naškoditi.

Dok osmotri nož širokog sečiva koji je kovač držao u ruci.

– Niste valjda ovom sekirom hteli da izvadite nož, čoveče?

Rekavši to, izvadio je iz džepa mali nož, stavio ga u lončić sa vodom i sačekao nekoliko trenutaka.

Barner ga je posmatrao sa nevericom.

– Hoćete da mi izvadite metak?

– Da. Uostalom, to je moj metak.

Čovek zdravom rukom obrisao znoj sa čela.

– Ali, mister, ja sam jurnuo sa vilama i...

– Sada stegnite zube – prekide ga Dok. – Kada izvadimo metak, reći ću vam još nešto – dodao je Dok, kleknuo i – za nekoliko trenutaka mali komad metala bio mu je u ruci. – Da li je bolelo?

– Samo malo, mister... Ja, nikada nisam bio pred otvorom cevi...

Holidej mu je verovao; dobroćudno lice, velika snaga, a nije imao ni opasač. To nije mogao biti nikakav revolveraš, već običan čovek koji je slušao pogrešne i brzo reagovao misleći da čini dobro.

– Ja bih hteo da se izvinim. Znam da nije bilo u redu... – zamucio je ne znajući kako da nastavi.

Holidej podiže ruku.

– Samo da vam nešto kažem i nećemo više o tome. Reagovali ste impulsivno, bez razmišljanja. To je dovelo do toga da pogrešite i pomognete ubici da pobjegne.

Čovek začuđeno podiže obrve.

– Ubici? Ali, onaj čovek je tvrdio da je traper ubica! Ostali su poverovali.

– Što nije bilo tačno. Ovaj se sam otkrio kada su ga pritisnuli dokazi – dobacio je Dok i lagano odbio gust dim.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda kovač stidljivo upita:

– A vi, mister, šta ste vi?

– Običan putnik. Naišao sam na leš, sahranio ga i to je sve. Ipak, hteo sam da pomognem da ubica bude pronađen.

Irac se lupi rukom po čelu.

– A ja, glupak, pomogao sam da se desi obrnuto.

Na Džordžijančevom licu sevnu nešto kao poluosmeh.

– U životu često grešimo, mister. Treba da se pomirimo s tim i pokušamo nešto da naučimo iz grešaka.

Kovač slegnu ramenima.

– Verovatno ste u pravu. Samo mi je dosta problema i zle sreće.

Posle toga obojica su začutali, zagledavši se u vatru koja se gasila.

Nisu ni sanjali da je dole, u podnožju brda, sakriven u mraku, vrebao ubica Mak Lin.

* * *

Razbojnik nije ni sam znao zbog čega je odjahao do groba svoje žrtve. Tu ga je zatekla noć, jer Holidejev ždrebac nije hteo da ga sluša, tako da je s teškom mukom terao životinju napred. I upravo kada je hteo da nastavi put, na padini brežuljka ugledao je malenu vatru.

– Do đavola! – opsovao je odmah omislivši na poteru. Ako su mi zaista za petama, zaključio je, onda moram nešto brzo preduzeti, jer me ovo prokleta kljuse neće daleko odneti. Ili je to onaj đavolji kicoš koji me je onako opelješio. Ako je on...

Pri toj pomisli oči zlikovca su zlokobno zasijale. Ako ono nije logor-

ška vatra potere i ako pored nje sedi nalickani kicoš, onda mu pakao nije mogao učiniti veću uslugu. Imaće zadovoljstvo da opljačka tog fićfirića i vrati svoj novac, a posle toga da mu se osveti.

* * *

– Saznaću kako se taj zove, naći ga i vratiti svoga konja – kazao je Holidej odlučno.

Barner ga pogleda sa nevericom.

– Ali, mister, taj je već daleko odmakao. Morate priznati da je u velikoj prednosti...

– Svejedno, naći ću ga jednoga dana – dobaci Holidej ledeno.

Kovač se lecnu. Nikada ne bih voleo da se nađem na meti ovakvog gonio- ca, pomisli. Nije bio siguran u čemu je stvar, ali kod Doka je bilo nešto čemu se divio i čega se plašio.

Mak Lin je u prvom trenutku odlučio da dođe do vatre i izvidi situaciju. Ako zaključi da je kicoš sam, neće čekati i odmah će pucati. Zato je počeo da se šunja uz padinu i za deset minuta dospao do mesta odakle je, gotovo iz blizine, mogao dobro da osmotri logor.

Sa mesta na kome se nalazio mogao je jasno da vidi Holideja, ali ne i kovača koga je zaklanjao veliki žbun. Rastojanje je bilo preveliko da bi mogao da čuje njihov tihi razgovor, tako da je ostao u uverenju da pred sobom ima samo Holideja. No, neki unutrašnji glas mu je govorio da prička. Hteo je protivnika da uhvati živog i posle se naslađuje njegovim mukama.

I samo zbog toga je odlučio da prička.

* * *

Mala logorska vatra se najзад ugasila, dok su bledunjave zvezde bacale slabu svetlost na preriju Kolorada. Kovač je spavao dok je Holidej još uvek sedeo kraj ugašene vatre uživajući u očaravajućem osećaju beskrajnog prostranstva koje se pružalo svuda oko njega. Voleo je duboku tišinu noći i savršeni osećaj mira, odnosno, jedinstva čoveka sa prirodom. Jer, već sutra svako će poći na svoju stranu. Kovač je odlučio da ide dalje na zapad, a on... on će krenuti za neznanicem sve dok mu ne uspe da ga stigne i vrati Miga. Bio je ubeđen da će razbojnik jahati celu noć da bi što dalje odmakao. Nije mu bilo ni na kraj pameti da se Teksašanin nalazi na udaljenosti od svega trideset jardi. Tačnije rečeno, Mak Lin se lagano približavao šunjajući se stopu po stopu... Iako je pazio na svoje kretanje, razbojnik nije imao previše istančan sluh pošto je najveći deo svoga života provodio u gradovima.

Nasuprot njemu, elegantno odeveni Holidej imao je izoštrena čula i instinkt pravog Indijanca. Jednom rečju, mogao je da čuje i ono što uho drugog belca nije moglo. Ipak, situacija u kojoj se sada nalazio nije bila nimalo povoljna. Mak Lin je jasno video njegovu siluetu i na miru se pripremi za obračun.

Sada se već sasvim približio, uveren da čovek koga lovi mirno spava. Zado-

voljan što je sve prošlo bez problema, privukao se još jedan korak i zastao kao skamenjen: naime, začuo je jasno i glasno hrkanje! Zaustavio je dah i počeo napregnuto da osluškuje. Da, neko je hrkao, ali to nije bio kicoš! A to je značilo da je još neko bio u logoru. Napregao je oči i tek tada spazio telo nekog čoveka koji je, zaklonjen žbunom, mirno ležao na zemlji.

To je u potpunosti menjalo situaciju.

Mak Lin je bio ubica iz zasede, a ne čovek obračuna. Zbog toga nipošto nije hteo da se upusti u neizvesnu borbu. Dakle, moraće brzo da deluje. Jednim hicem oboriće kicoša i onda će protiv sebe imati samo jednog protivnika.

Procenivši da je dovoljno blizu, pažljivo je izvukao revolver i zapeo oroz.

Hladno, metalno „klik” tiho je odjeknulo u noći.

* * *

Upravo taj šum upozorio je Holideja na opasnost. Čuvši dobro poznati zvuk, još delić sekunde je ostao nepomičan, a onda se bacio ustranu.

Zatim su noć zaparali pucnji. Dok je ležao priljubljen uz tle pucajući u pravcu cevi koja je bljuvala vatru.

Njegovo reagovanje je potpuno dekokentrisalo Mak Lina. Kako je samo osetio njegovo kretanje i kako je uspeo da pripuca? Oh, što dalje odavde i to što je moguće pre, mislio je grozničavo. Ovaj stranac je izgleda sam đavo...

Ni sam nije bio svestan kako se okrenuo i kroz noć pretrčao oko pet stotina jardi. Kao mahnit vinuo se u sedlo i ludački zario mamuze u ždrepčeve bokove. Ovoga puta životinja je popustila. Nenaviknuta na bol, poletela je prerijom kao strela.

* * *

Patrik Barner se vinuo u sedlo, ali je Holidej mirno seo.

– Sidite sa konja, molim vas. Nećemo ići u poteru, bar ne odmah!

– Ali zašto? Čućemo topot kopita njegovog konja i...

– Nećemo čuti ništa, jer ga je ostavio na dobroj udaljenosti. Zato nam se tako nečujno i prikrao...

Kovač se lupi po čelu.

– Da, zaista, nisam ni pomislio na tako nešto. Ali... kako nas je pronašao?

– Video je vatru – odvrati Dok kratko, zabrinut zato što nije tačno predvideo razbojnikovo ponašanje. I kako je samo došao na pomisao da krstari u blizini grada? Pa to je bilo sasvim suludo. Jeste da je pretpostavio da ga šerif neće goniti, ali ništa od toga nije bilo sigurno. No, posle ovog događaja bilo mu je jasno da ima posla za veštīm i izuzetnom oštroumnim tipom. Naravno, to nije uticalo na njegovu odluku da ga uhvati i ponovo se dočepa svoga konja. Može se reći da ga je samo upozorio na krajnji oprez.

Srećom, prednost koju je Mak Lin stekao bežeći iz grada bila je sada znatno smanjena. A što je bilo još

važnije, sada je iza njega postojao jasan trag.

Do tog zaključka je došao i Irac.

– On ove noći neće daleko odmaći, mister.

– Da, izgubio je nekoliko sati – složio se Holidej. – Međutim, to će nadoknaditi jer jaše vraški dobrog konja.

– U pravu ste, video sam vašeg konja... Divna životinja – rekao je Barner koji je i sam bio izvrstan poznavalac konja. Naime, još kada je prvi put ugledao Holideja kako se približava konjušnici, jednim pogledom je ocenio da mu konj vredi pravo bogatstvo.

Druga stvar koja ga je mučila bila je zagonetka, odnosno pitanje koje je sebi postavljao već toliko puta. Ko je ovaj čovek? Nemoguće da neko takvih manira i takvog načina razmišljanja pripada razbojničkom soju... Ne, on nikako nije bio razbojnik... A ko je onda...?

Razmišljao je o svemu i nervozno se vrpeljio. Iako su se dogovorili da ostanu do jutra, san mu nije dolazio na oči. Jer, šta ako se Mak Lin vrati?

Baš to je priželjkivao i Holidej, mada je slutio da bandit neće pokušati po drugi put. Tako se i desilo. Sati su prolazili, noć je bleдела i polako ustupala mesto zori.

Još malo i na istoku se pojavila prva svetla pruga, jasno nagoveštavajući novi dan. Zvezde su počele da blede da bi se, samo tren kasnije, pojavila zlatno rumena kugla sunca obasjavajući predeo blagim sjajem.

Svetlost na blistavo plavom nebu probudila je i Patrika Barnera koji je

tek pre dva sata utonuo u dubok san. Brzo se uspravio i iznenađeno pogledao oko sebe: njegovog saputnika nije bilo.

A Dok Holidej je otišao odavno, odnosno, čim je mogao da razazna tragove razbojnika. Čim je to shvatio, kovač je na neki način odahnuo, jer nije morao da mu zahvaljuje. Ne, to nije bilo teško nego više neprijatno... Sada je bio oslobođen dužnosti koja ga je zbunjivala...

Tako je bivalo uvek. Ljudi su se radovali kada je Holidej otišao, pa čak i oni kojima je pomogao...

* * *

Mak Lin se nije obradovao jutru, jer je znao da su mu tragovi sada jasni i vidljivi. Prevalio je veliki put, ali je ipak bio zabrinut. Rana na butini, mada sasvim laka i bezopasna, neprijatno ga je tištala i ometala u jahanju. Naime, jedan Holidejev metak ipak ga je okrznuo dok je bežao niz brežuljak. Znao je da treba nešto da učini i spreči eventualnu infekciju.

U bisagama nije našao ono što je tražio, ali je našao malu torbicu od crne kože čiji ga je sadržaj veoma začudio. Bilo je tu nekoliko malih bočica sa tečnošću čudnog mirisa, par različitih zubarskih klešta, nekoliko hirurških instrumenata i na kraju tri rolne zavoja i tri male rolne flastera. Ne obraćajući pažnju na ostale instrumente, zavrnuo je nogavicu, stavio na ranu komad zavoja i utegao ga flasterom. Tek kada je završio sa pre-

vijanjem, sa većim interesovanjem je razgledao sadržaj torbe.

Naravno, prvo je pomislio da je kicoš „sredio” nekog lekara, a onda mu je pala na pamet pomisao da je i on sam lekar. No, to ga je držalo samo nekoliko trenutaka. Ne, ovaj je bio suviše dobar u rukovanju revolverom i poznavanju prerije da bi mogao da bude lekar... u svakom slučaju, sada mu je važnije da pobegne. Torbu će moći prodati i ako ništa drugo, za nju dobiti jedan dobar i pošten obrok.

Glasno je uzdahnio i popeo se u sedlo. Jahanje ga je iscrpelo, jer ga konj nije slušao. Osećao se umorno i slomljeno, ali je morao dalje.

– Ići ćeš napred, makar te do kraja pojeli lešinari... – progundao je i poterao Miga dalje.

* * *

U neposrednoj blizine rečice Rakjuri nalazio se mali ranč. Prema kući je upravo trčao sedmogodišnji rančerov sin, lica oblivenog suzama.

– Tata, tata, nestao je moj čamac!

– Sigurno ga nisi dovoljno izvukao na obalu, pa ga je voda odnela.

– Jesam, izvukao sam ga. Znaš, mislim da ga je neko odneo. Pored mesta gde je bio čamac video sam otiske kopita.

Ubrzo je rančer sa sinom otišao do rečice i uverio se da su dečakove reči tačne.

– Ne jädikuj, mali, napravićemo drugi čamac. Ko zna zašto ga je taj nepoznati uzeo.

U međuvremenu, „nepoznati čovek” je plovio niz rečicu, negde ne dublju od najobičnijeg potoka; konj, vezan za krmu, poslušno je išao za njim. Naime, Mak Lin je na taj način nameravao da umakne svom eventualnom goniocu računajući da će ovaj tražeći trag izgubiti dosta vremena, što je njemu pružalo priliku da odmakne i nestane u divljini.

Bio je uporan u svojoj nameri tako da je tek posle nekoliko sati priterao čamac uz obalu i ponovo pojahao konja. Sada je bio siguran da je dovoljno odmakao i stvorio veliku prednost koja će mu omogućiti da se više nikada ne sretne sa kicošem u tamnom odelu. Pošto je utro tragove na obali, nastavio je da jaše sve do zalaska sunca. Proveo je mirnu noć i ujutro nastavio put i tek oko podne ugledao krovove kuća.

Bilo je to malo i neugledno mesto. Nekoliko desetina zgrada ležalo je na obali jedne od malih pritoka reke Ripabliken i po izgledu se nije razlikovalo od desetine takvih naselja razbacanih po divljini. Čim je ušao u glavnu ulicu. Mak Lin je uputio ka salunu čiju je tablu ugledao iz daljine. U prolazu je zapazio još jedan manji salon, telegrafski biro, štalu sa visokim senikom, zgradu banke zidanu od cigle i još sa rešetkama na prozorima iznad čijih ulaznih vrata je pisalo „šerif”.

Znači, sve je tu, pomisli Mak Lin mrzovoljno i požuri prema salunu, jer mu je dobar viski trebao više nego bilo šta drugo. Zaustavio se ispred saluna

i vezao konja za privezište, nesvestan činjenice da ga iz pansiona preko puta, sakrivene iza zaves, pažljivo posmatraju dva oka. I kada je bandit skinuo sa bisaga malu kožnu torbu kako bi je poneo sa sobom, lepe oči iza zaves bljesnule su nekim čudnim sjajem.

* * *

Mak Lin je iskapio viski i čutke pružio čašu što je značilo da želi još jedan. Bilo je podne i u praznoj prostoriji vladala je prijatna hladovina,

– Hej, krčmaru – dobacio je razbojnik debeljuškastom čoveku koji mu je sipao piće. – Ima li u vašem mestu neki krpač kostiju?

– Pa... kako da kažem, ima jedan koji je više veterinar, ali leči i ljude. Treba li vam?

– Na neki način, da – odbrusio je Mak Lin i lupio šakom po torbici koja je ležala na šanku ispred njega.

– Hteo bih da prodam ovu torbu sa instrumentima. Nekom takvom će zaista dobro doći.

Pre nego što je krčmar uspeo da odgovori, razbojnik je iza leđa začuo prijatan, ali pomalo rezak glas.

– Ako mi prethodno nešto objasnite, mislim da neće biti potrebno da tražite kupca, mister.

Mak Lin se okrenuo i pred sobom ugledao lepu mladu ženu riđe kose, obučenu u elegantnu zelenu haljinu. Boja haljine još više je isticala neobično zelenilo prekrasnih očiju na njenom lepom, ali nekako ozbiljnom i napregnutom licu.

– Gle, gle! – začudio se razbojnik.
– Otkada se to lepotice interesuju za hirurgiju? Da ne nameravate nekoga da prekoljete, mis?

Lepotica još čvršće sisnu usne.

– Ono što želim mnogo je ozbiljnije. Zato sedimo i porazgovarajmo, hoćete li? – upitala je i ne čekajući otišla do stola u uglu.

Ni ne razmišljajući, Mak Lin ju je sledio. Tek kada je seo na stolicu preko puta, mirno je upitao:

– Šta želite da znate, gospođice?

– Želim da znam otkuda vam torba i konj koga jašete...

Na Mak Linov pokret negodovanja digla je ruku i prekinula ga pre nego što se upustio u bilo kakvu laž.

– Nemojte mi ništa pričati, jer znam čoveka kome pripadaju. Znam i to da bi se on od torbe i konja rastao samo mrtav ili... ako mu ih neko ukrade. Dakle, bez izvrđavanja; šta je od toga u pitanju?

– Ovo drugo – odvrati Mak Lin shvativši da je devojkica prozrela.

Ženi kao da je laknulo.

– Dobro, to sam htela da čujem. A sada još nešto: gde se to desilo? Hoću da kažem... – dodala je nešto uzdržanije – gde ste se sreli?

– Na dan jahanja odavde... ili malo više. Zašto pitate?

Ona kratko uzdahnu.

– Imam sa tim čovekom jedan neraščišćen račun i želim da mu se osvetim... da ga vidim mrtvog. Tačnije rečeno, hoću da gledam kako umire... kako se muči.

– Hm.. izgleda da vam se taj čovek ozbiljno zamerio – odbrusio je Mak Lin i sa interesovanjem odmerio ridokosu.
– Ko je taj tip?

Mlada žena nije odmah odgovorila. Ovaj, dakle ne zna na koga se name-rio. U stvari, možda je tako i bolje. Neka to ostane tajna..

– Nije važno – kazala je odmahnuvši rukom. – Važno je da hoću da mu se osvetim.

– E, bogami.... to neće biti lako. Tip je veoma vešt... – progundao je Mak Lin, sluteći da iz mržnje ove žene može izvući neku korist.

– Znam – kazala je ridokosa razdražljivo. – Dakle, rekla sam da želim da ga vidim mrtvog i zato ću platiti hiljadu dolara. Vama ili nekom drugom. Ali pošto već imate neke neraščišćene račune... Mislim da ne bi bilo loše da zaradite novac, a koliko vidim, znate da baratate oružjem.

– Prilično – osmehnu se Mak Lin.

– I neće vam biti prvi put da nekoga smaknete? – dodala je. – Šta kažete?

Mak Lin se zamisli. Kicoš je bio izuzetno vešt, ali toliki novac... Naravno, tako nešto nije moglo da se odbije.

– U redu, gospodo, srediću ga. Novac ćete mi...

– Sada samo sto dolara za troškove, ostatak po obavljenom poslu. Polapola važi za poznate revolveraše, a vi niste taj. Dakle..

– U redu, u redu... – prekide je Mak Lin zlovoljno. – Ali, sačekajte me ovde, inače... Goniću vas do kraja sveta da bih naplatio nagradu.

Ridokosa se prezrivo osmehnu.

– Ne brinite, biću ovde i čekaću da mi donesete povoljnu vest. I, naravno, dokaz da govorite istinu. To bi recimo mogao da bude njegov niklovani kolt sa drškom od slonovače...

– Važi, dobićete njegov kolt.

– U redu, čekaću vas ovde sledećih sedam dana – odvratila je mlada žena, stavila na sto novčanicu od stotinu dolara i krenula ka izlazu. Istog trenutka se naglo odmakla od prozora i dobacila: – Izgleda da nećete morati daleko da jašete, mister. Naš čovek upravo dolazi. Spremite se da ga dočekate.

* * *

Sunce je bilo blizu zenita kada je Dok Holidej stigao do malog ranča. Trag ga je vodio do rečice Rajkjuri i tu nestao kao da su konj i jahač isparili. Našavši na obali tragove jednog odraslog čoveka i jednog deteta, Holidej se uputio pravo tamo pokušavajući nešto da sazna.

Ušavši u lepo uređeno dvorište, on se ljubazno javio mladoj ženi sa dečaćićem pored sebe i upitao ih nisu li ovih dana videli nekog konjanika na rasnom ždrepcu...

– Nismo nikoga videl, gospodine, što je i nama čudno.

– A zašto vam je čudno?

– Zato što je dečaku nestao čamac iako on tvrdi da ga je čvrsto vezao za obalu. No, Stiv je još mali i...

– Nestao čamac, kažete? – upitao je Dok pogledavši niz reku. Odjednom

mu je postalo jasno kako je razbojnik uspeo da umakne. – A ima li nizvodno neki grad ili naselje?

– Ima, ali tek pedeset milja dalje niz reku. To je malo veće pristanište. Inače, kada kupujemo namirnice mi idemo do Rejstauna koji je na trideset milja odavde.

– A kako se ide do tamo?

– Dvadeset milja niz reku, a onda deset milja prema planinskom vrhu koji se diže prema zapadu poput jastrebove glave.

– Mnogo vam hvala, gospođo. Kada ste primetili da je čamac nestao?

– Jutros. Ali, to se moglo desiti i noću ili juče popodne.

– Do viđenja, gospođo i mnogo hvala – odvratio je Dok, dodirnuo rukom obod šešira i podbo konja petama.

Znao je da ga sada samo slučaj može navesti na begunčev trag. Ipak, postojala je nada da je razbojnik ipak svratio u Rejstaun. Ako ga ne nađe tamo, produžiće dalje rekom i još dalje... sve dok ne nađe svog konja.

* * *

Tek sutradan oko podne Dok Holidej je stigao u Rejstaun. Mirno je ujahao u glavnu ulicu i odmah svratio u gradsku konjušnicu nadajući se da će tamo dobiti neke informacije o čoveku koga je tražio.

Tu nije imao uspeha, ali je ostavio konja da se odmori i krenuo da potraži obaveštenje na glavnom tržištu informacija, u salunu. Na svoje veliko iznenađenje, ugledao je Miga vezanog

za privezište pred tremom. Polako se obazreo oko sebe: da li je ubica u blizini. Osećaj bliske opasnosti bio je tu i on lagano otkopča sako i približi ruku dršci kolta. Istog trenutku Mig je snažno zarzao osetivši gospodarevu blizinu.

I baš kada je zakoračio da mu priđe, vrata saluna su se otvorila i pred njim se pojavio Mak Lin.

– Ipak ste me pronašli, mister – do-
bacio je. – Mada bi bolje bilo da niste.

– Zašto? – upita Holidej mirno.

– Istina da naš susret bio prijateljski, ali ne moramo se sukobljavati.

Razbojnik zbunjeno žmirnu.

– Ne razumem. Kako to mislite?

– Vrlo jednostavno. Ja ću uzeti svog konja, sedlo i bisage i svako će otići na svoju stranu.

– Ah, ne, ne ide tako, mister! Vi ste me naterali da bežim i sada to mora da se plati. Osim toga, odavno želim da sredim jednog takvog kicoša. Zato, dosta priče! Jedan, dva...

Shvativši da je obračun neizbežan, Holidej nevoljno završi brojanje:

–.. tri! – uzviknuo je i... kolt od slonovače već je bljuvao vatru.

Mak Lin je izvukao oružje, ali nije stigao da ga upotrebi. Precizan hitac pogodio ga je pravo u srce i on se uz kratak trzaj srušio na zemlju.

Dok mu je lagano prišao i pažljivo ga pogledao. Bledo čovekovo lice svakog trena postajalo je sve bleđe i on shvati da se razbojnik već nalazi u naručju smrti.

– Ko si... ti? – promrmljao je Mak Lin krkljajući.

Dok odloži kolt u futrolu.

– Ja sam Dok Holidej.

U očima umirućeg čoveka zaigrao je plamen ljutnje.

– To mi... nije rekla. Prokleta...
ridokosa veštica...

Holidej ustade i još jednom pogleda razbojnika iz koga je isticao život. Ridokosa veštica, pomislio je. Šta je to moglo da znači? Da li...

– Opet si se spasao smrti, Holideje – začuo je iza sebe rezak ženski glas. Imao si sreće, ali znaj da nećeš umaći mojoj osveti!

Dok nije ništa rekao, jer se posle izgovorenih reči mlada žena okrenula i već žurno udaljavala.

Prokletstvo! Bila je to Laura Higin.

Još nekoliko trenutaka je stajao na sredini ulice, a onda umornim korakom prišao konju i uzeo uzde. Želeo je što pre da napusti grad, svestan da će ga Laurina mržnja pratiti gde god da krene.

Ali, i to je bio deo njegove neobične sudbine.

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLESKO-SRPSKI**
rečnik omogućuje
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**250
dinara**

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

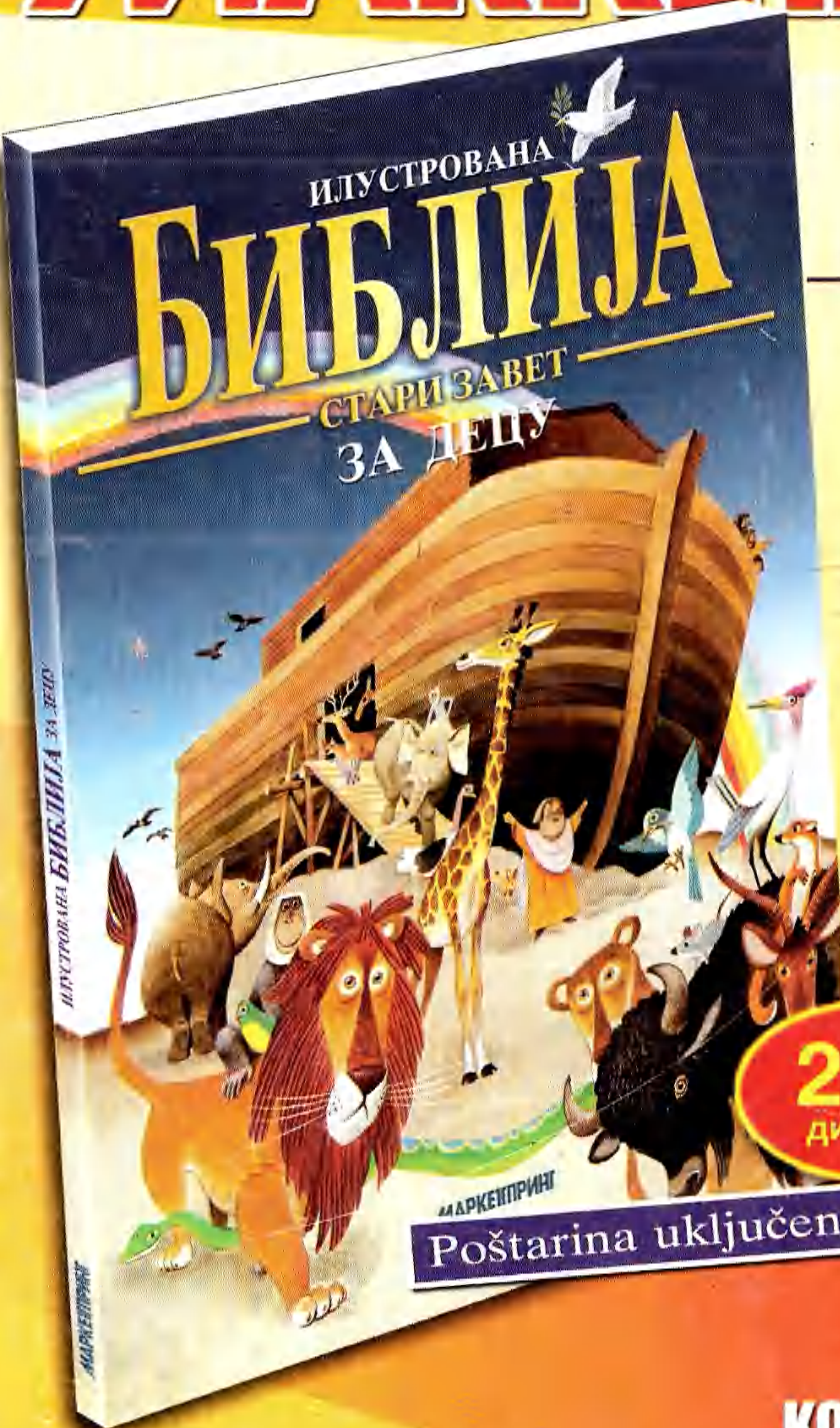
telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20

Đorđa Zličića 34

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

MARKETPRINT
Poštarina uključena u cenu!

80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM

Detaljnije informacije:

Telefon 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

00399

9 770353 000002